

บทนำ

“เธอมีเวลาสามเดือนสำหรับการทดลองงาน ถ้าประคองตัวเองให้อยู่รอดครบตามกำหนด ฉันจะรับเธอเข้าทำงาน”

แพรววนิตท่องคำพูดของหัวหน้าฝ่ายบุคคลที่กล่าวไว้ในวันนัดสัมภาษณ์จนจำขึ้นใจ และก้าวเดินเข้าบริษัทผู้ผลิตเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ชั้นนำของประเทศด้วยความตื่นเต้น วันนี้เป็นวันแรกของการทดลองงานในตำแหน่งเลขานุการบริษัท ตำแหน่งที่เด็กกะโปโลอย่างเธอไม่เคยคิดฝันอาจเอื้อม

แพรววนิตต้องไปรายงานตัวที่ฝ่ายบุคคลก่อน ก่อนที่พนักงานแผนกดังกล่าวจะพาเธอไปหาใครคนหนึ่ง สาวน้อยร่างเล็กในชุดทำงานแสนเรียบร้อยแต่ออกจะเซยในสายตาคนอื่น ตื่นเต้นทั้งคืนจนแทบนอนไม่หลับ หากแต่เธอกลับไม่รู้สึกรังงุ่นเลยสักนิด เพราะอีกไม่กี่นาทีข้างหน้าเธอจะได้เจอกับใครบางคนที่ตนเองคอยติดตามความเคลื่อนไหวผ่านทางหน้าจอโทรทัศน์มานานแสนนาน

“ดิฉันพาละซาฯ คนใหม่มาทดลองงานแล้วค่ะ” พนักงานฝ่ายบุคคล

บอกกับชายร่างสูงใบหน้าครีมนวดที่รอการมาของว่าที่เลขาฯ คนใหม่
อยู่ในห้องพักผ่อนของเขาอย่างให้ความยำเกรงในฐานะคนสนิทของ
เจ้านาย แพรรวนิตเหลือบตาขึ้นมองสีหน้าและแววตาเรียบนิ่งที่เหมือน
ไม่พร้อมเป็นมิตรกับใครของคนตัวสูงใหญ่อย่างเก็บข้อมูล

“ทำงานเร็วดี คุณไปได้แล้ว เตี้ยผมจัดการทุกอย่างเอง” เขา
กล่าวเสียงเรียบก่อนที่พนักงานฝ่ายบุคคลจะค้อมศีรษะให้และปลีกตัว
ออกไป

“สวัสดีค่ะ”

แพรรวนิตทำตัวไม่ถูกเมื่อต้องอยู่กับเขาสองต่อสองจึงยกมือไหว้
ตามธรรมเนียม เพราะดูอย่างไรเธอก็คงอายุน้อยกว่าเขาหลายปี แต่
อีกฝ่ายกลับเมินการไหว้ของเธอจนหญิงสาวไหว้ก้อ รีบเอามือลงอย่าง
เก๋ๆ กังๆ บรรยากาศการเริ่มงานวันแรกช่างแปลกประหลาดยิ่งนัก

“ผมชื่อออสติน เป็นบอดีการ์ดส่วนตัวของคุณฐานันท์” เขาแนะนำ
ตัวเสียงเรียบ

‘อย่างกับในหนังมาเฟียฮ่องกง...มีบอดีการ์ดส่วนตัวด้วย’

สาวน้อยตื่นตื่นมากเมื่อรู้ว่าว่าที่เจ้านายมีบอดีการ์ดส่วนตัว แต่
กลับเก็บอาการดังกล่าวไว้ในใจอย่างมิดชิด เธอเป็นคนประเภท...รักนะ
แต่ไม่แสดงออก ยิ่งชื่อของใครมีผลต่อใจเธอมากเท่าไร หญิงสาว
จะยิ่งปกปิดความรู้สึกส่วนนั้นไว้ลึกมากจนไม่มีใครล่วงรู้แม้กระทั่ง
กับเพื่อนสนิท เพราะเมื่อไรก็ตามที่มีคนรู้ความลับมากกว่าหนึ่งคน
มันจะไม่ใช่ความลับอีกต่อไป...เหมือนความในใจของเธอที่มีต่อ
เจ้าของบริษัทแห่งนี้มานานหลายปี หากล่วงรู้ไปถึงหูคนอื่นโดยเฉพาะ
เจ้านาย

ความสุขที่ได้แอบรักก็คงจะถูกรุกรานและค่อยๆ หายไปในที่สุด

กล่าวแนะนำตัวเสร็จเขาก็มองนิ่งและไม่พูดอะไรต่อ แพรรวนิต
ที่รอฟังอยู่จึงเริ่มรู้สึกแปลกๆ หญิงสาวมองไปรอบห้องสี่เหลี่ยมขนาด

ไม่เล็กไม่ใหญ่ที่ภายในห้องมีเพียงโซฟาพับแขกตัวเดียวกับโทรทัศน์จอใหญ่เครื่องหนึ่งเหมือนจัดไว้เป็นมุมพักผ่อนชั่วคราวเท่านั้น แต่เมื่อหันกลับมาก็ยังเห็นเขาจ้องเธออยู่เช่นเดิมจึงลองเอ่ยถาม

“มีอะไรติดหน้าฉันไหมคะ...”

“ผมต้องการให้คุณแนะนำตัว” เขาตอบเสียงเรียบบอกความต้องการอย่างไม่อ้อมค้อม ทว่าแวตานั้นสนิทตั้งแต่วินาทีแรกที่เห็นคุณเหมือนจะมีความหงุดหงิดไม่น้อย

แพรววนិតรู้ตัวว่าทำให้หนุ่มร่างบึกอารมณ์เสียวจึงยิ้มแหยและรีบแนะนำตัวสนองความต้องการของเขา

“ขอโทษที่เสียมารยาทค่ะ...ฉันชื่อแพรววนิตค่ะ ชื่อเล่นฟางข้าวจะเรียกสั้นๆ ว่าฟางเฉยๆ ก็ได้ค่ะ ฉันไม่ถือ” แนะนำตัวเสร็จก็รีบฉีกยิ้มสดใสให้เขาอย่างประจบ แต่อีกฝ่ายเหมือนจะไม่เล่นด้วยเพราะยังคงมีสีหน้าเรียบเฉยบอกบุญไม่รับจนแพรววนิตค่อยๆ หุบยิ้มลงอย่างเจื่อนๆ

“ฝ่ายบุคคลบอกอะไรกับคุณบ้างเกี่ยวกับหน้าที่เลขาฯ ส่วนตัวของคุณฐานันท์” เขาเอ่ยถามอย่างไม่ให้เสียเวลาและไม่คิดจะเชื่อเชิญคนมาใหม่წყยที่โซฟาแม่แต่นาทีเดียว แต่แพรววนิตไม่คิดถือสา

“ยังไม่ได้บอกรายละเอียดอะไรมากนักค่ะ บอกแค่ว่าคุณสมบัติเลขาฯ ส่วนตัวที่ทางบริษัทต้องการคือต้องมีความอดทนสูง มีความเสียสละสูง พร้อมทำงานตลอดเวลา...ถ้าผ่านทดลองงานสามเดือนจะรับเข้าทำงานค่ะ” หญิงสาวบอกตามที่หัวหน้าฝ่ายบุคคลแจ้งไว้ในวันสัมภาษณ์

แวตารีบนิ่งของออสตินจ้องคนพูดไม่วางตาจนแพรววนิตรู้สึกประหม่า เมื่อเธอพูดจบเขาก็พยักหน้าเล็กน้อยก่อนจะเสริมรายละเอียด

“เลขาฯ ส่วนตัวของคุณฐานันท์ไม่เหมือนเลขาฯ ทั่วไป ถ้าคุณคิดจะทำงานร่วมกันก็ควรจะได้รู้รายละเอียดมากกว่านี้ และผมจะให้

โอกาสคุณตัดสินใจอีกครั้งว่าจะรับงานหรือเปล่า”

คำพูดของเขาทำให้แพรววนิตเริ่มหวั่น หากแต่ใจก็ยังบอกให้เธอสู้ต่อ

“แล้วหน้าที่ของฉันมีอะไรบ้างหรือคะ”

“สิ่งแรกที่คุณควรต้องรู้คือเลขาฯ ส่วนตัวของคุณฐานิสจะต้องย้ายเข้าไปอยู่ในเพนต์เฮาส์ส่วนตัวของเจ้านายทันทีที่รับงาน เพื่อคอยดูแลใกล้ชิดทุกเรื่องนับตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งเข้านอน คอยจัดการเรื่องส่วนตัวต่างๆ และทำตามความต้องการของคุณฐานิสทุกอย่าง”

สาวน้อยเบิกตากว้างอย่างตกตะลึง เดิมทีแพรววนิตไม่ได้คาดหวังอะไรกับความรู้สึกกลมๆ แล้งๆ ของตัวเองเลย เธอพบตัวจริงของฐานิสเพียงครั้งเดียวเมื่อหลายปีก่อน ชายหนุ่มมาเป็นวิทยากรบรรยายพิเศษให้กับนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่งในฐานะศิษย์เก่าของมหาวิทยาลัย และหลังจากนั้นก็ติดตามความเคลื่อนไหวของเขาเรื่อยมา ไม่ว่าจะเป็นข่าวทางธุรกิจหรือแม้กระทั่งข่าวชายหนุ่มควงกับดาราสาวหลายๆ คน ล้วนเป็นสิ่งที่น่าสนใจที่แพรววนิตให้ความสนใจทั้งสิ้น

หญิงสาวรู้สึกประทับใจบุคลิกส่วนตัวและความสามารถของฐานิส ก่อนที่เวลาจะค่อยๆ เปลี่ยนความประทับใจให้กลายเป็นความรัก แพรววนิตมุ่งมั่นตั้งใจเรียนเพื่อจะเข้ามาสมัครงานในบริษัทของชายหนุ่ม โดยหวังเพียงว่าขอให้ได้อยู่ในองค์กรเดียวกันก็พอ จะเป็นตำแหน่งอะไรเธอก็ไม่เกี่ยง แต่เมื่อหญิงสาวบังเอิญได้ยินพนักงานฝ่ายบุคคลคุยกันถึงเรื่องการเปิดรับสมัครเลขานุการส่วนตัวของประธานกรรมการบริษัท เธอก็เปลี่ยนใจหันไปยื่นใบสมัครในตำแหน่งเลขานุการทันที ก่อนที่เธอจะได้รับโอกาสให้เข้ามาทดลองงานในวันนี้ ซึ่งแพรววนิตไม่คิดไม่ฝันเลยว่าเธอจะมีโอกาสถึงขั้นได้เข้าไปอยู่ในเพนต์เฮาส์ส่วนตัวของชายหนุ่ม

“ผมบอกให้คุณรู้ก่อนเลยว่า งานนี้จะไม่ค่อยมีเวลาเป็นส่วนตัว

ทุกอย่างหมุนรอบตัวเจ้านาย หน้าทีเดียวของคุณคือต้องทำตามคำสั่งเท่านั้น...บางครั้งอาจจะได้รับความกดดันสูงมาก ส่วนมากไม่ค่อยมีใครทนรับความกดดันได้...คุณคิดว่าพอจะทำงานนี้ได้ไหม”

ถึงจะฟังดูคล้ายคนใช้มากกว่าเลขาฯ ตำแหน่งสุดหรูที่ทำให้เธอตื่นเต้นจนแทบนอนไม่หลับ เพราะคิดว่าจะได้ดูแลงานเอกสาร จัดการคิวงานต่างๆ คอยดูแลเรื่องงานในบริษัทให้เจ้านายหนุ่มอย่างใกล้ชิด แต่มันคงไม่เลวร้ายอย่างที่ออสตินกล่าวเตือนกระมัง...หญิงสาวซึ่งใจก่อนจะพยักหน้าตอบรับ

“ฉันรับงานนี้ค่ะ...”

“ดี...แต่จำเอาไว้อย่างหนึ่ง คุณฐานัสไม่ชอบคนที่ไม่รู้หน้าที่ของตัวเอง โดยเฉพาะพวกที่ชอบคิดเกินเลยในเชิงชู้สาวกับเจ้านายมักจะอยู่ได้ไม่เกินสามวันก็ถูกไล่ออก...ดังนั้นประเมินตัวเองให้ดี ถ้าคุณคิดว่าไม่สามารถทำหน้าที่เลขาฯ ที่ดีได้ก็กลับไปซะ”

คำเตือนของบอดีการ์ดหนุ่มทำให้แพรววนิตเพลอหลบสายตาวางคนมีชนักติดหลัง แต่กระนั้นก็ยืนย่นออกไปอย่างหนักแน่นว่า

“ฉันไม่คิดอะไรแบบนี้กับเจ้านายแน่นอนค่ะ”

อูกบอดีการ์ดหนุ่มสัมผัสภาวะณ์และทำความเข้าใจเกี่ยวกับการทำหน้าที่เลขาฯ ส่วนตัวของฐานัสอยู่นาน แพรววนิตก็ถูกพาตัวเข้าไปพบกับเจ้าของบริษัทในห้องทำงานของชายหนุ่ม ประตูเปิดออกทำให้ไอลเย็นจากข้างในพวยพุ่งออกมาสู่ด้านนอก หญิงสาวยืนตัวแข็งเกร็งเมื่อผิวสัมผัสกับความเย็นจากเครื่องปรับอากาศ พลังคิดในใจว่า...นี่ห้องทำงานของมนุษย์หรือเป็นที่อยู่อาศัยของเหล่านกเพนกวินช่างหนาวจับใจดีเหลือเกิน

“ผมพาเลขาฯ คนใหม่มาแนะนำตัวครับคุณฐานัส”

เสียงราบเรียบของบอดีการ์ดหนุ่มขาดหัวไป ภายในห้องจึง

เจียบสนิท มีเพียงเครื่องปรับอากาศที่ส่งเสียงอย่างนุ่มนวล หญิงสาว รอฟังว่าเจ้าของห้องจะเอ่ยอะไร พลังหัวใจก็เต้นตึกตัก จ้องมองไปยัง รางสูงใหญ่ที่นั่งหลังตรงบนเก้าอี้ประธานกรรมการของบริษัท เซ็น เอกสารบางอย่างในแฟ้มสีด้าสีหน้าเรียบเฉย แพรรวนิตพยายามระงับ ความตื่นเต้นและเก็บอาการประหม่ออย่างสุดกำลัง นานหลายนาทีที่กว่า ฐานัสจะวางปากกาลงและเปิดปากพูดกับคนมาใหม่

“ชื่ออะไร”

น้ำเสียงราบเรียบไม่บ่งบอกอารมณ์ของเขาทำให้แพรรวนิตต้อง ลอบกลืนน้ำลาย หายใจติดขัดในลำคอ เป็นครั้งแรกที่หญิงสาวได้มา ยืนต่อหน้าผู้ชายที่เธอมองผ่านหน้าจอโทรทัศน์บ่อยๆ ได้ยินเสียงของ เขาแบบสดๆ และมีสิ่งหนึ่งที่แพรรวนิตคิดเอาไว้มาตลอด ว่าหากชีวิตนี้ มีโอกาสได้มายืนตรงหน้าเขาลักครั้ง เธอจะยิ้มให้กับเสื้อยืดยาคคนนี้ และแพรรวนิตก็ทำอย่างที่คิด ทว่าหญิงสาวไม่ได้รับรอยยิ้มตอบกลับ มาอย่างที่หวัง หน้าซ้ายสายตาเรียบนิ่งของเขากำลังเริ่มมีแววหงุดหงิด รอยยิ้มของเธอจึงหายวับไปอย่างรวดเร็ว

“จะ...ฉันชื่อแพรรวนิตค่ะ ชื่อเล่นฟางข้าว ท่านประธานจะเรียก ว่าฟางเฉยๆ ก็ได้ค่ะ”

เขาฟังเฉยๆ แต่ไม่คิดจะพยักหน้าตอบรับหรือเอ่ยอะไรออกมา ลักคำจนแพรรวนิตทำตัวไม่ถูก แต่หญิงสาวก็พยายามทำใจดีสู้เสือ และส่งยิ้มให้เขาอย่างเป็นทางการ ยายของเธอสอนเสมอว่าถ้าเราอยากได้ อะไรจากใคร จงมอบสิ่งนั้นให้กับเขาก่อน แล้วสิ่งที่ต้องการจะถูกส่งคืน กลับมาในสักวันหนึ่ง ทว่ารอยยิ้มจากฐานัสคงเป็นข้อยกเว้นของคำสอน จากยายกระมัง เพราะเขาไม่ยอมยิ้มให้เธอ แม้เพียงการแย้มริมฝีปาก นิดๆ ก็ไม่มี...ชายหนุ่มไม่ค่อยยิ้มให้ใครสักเท่าไรจนใครๆ ต่างก็เรียก เขาว่าเสื้อยืดยาค อย่างนั้นก็คงไม่แปลกถ้าเธอจะไม่ได้รับรอยยิ้มจาก เขาส่งกลับมา

“เธอเรียนจบด้านบริหารธุรกิจสาขาการจัดการมาครับ อายุ ยี่สิบสองปี ไม่มีประวัติเลื่อมเสียมเลย” ออสตินกล่าวเสริม

“บอกหรือยังว่ากฎของฉันคืออะไร”

“เรียบร้อยแล้วครับ” ออสตินค้อมศีรษะลงเล็กน้อย

กฎที่คนเป็นนายพูดถึงคือข้อห้ามสำคัญที่ออสตินบอกกับ แพรรวนิตก่อนหน้านั้น นั่นคือการปฏิบัติตัวกับเจ้านายอย่างเหมาะสม ไม่ส่อแววยั่ววนหรือเชิญชวนในทำนองซู้สาว ซึ่งหญิงสาวมั่นใจว่า เธอทำได้ ถึงแพรรวนิตจะชื่นชอบฐานัสแค้ไหน แต่เธอไม่ใช่คนที่ชอบ แสดงความรู้สึกละก้อย่างโจ่งแจ้งเช่นนั้นอย่างแน่นอน

“นายออกไปได้แล้ว”

บอดี้การ์ดหนุ่มค้อมศีรษะอีกครั้งก่อนจะออกไปจากห้องทำงาน ของคนเป็นนายอย่างเงียบๆ คราวนี้แพรรวนิตเลยยิ่งทำตัวไม่ถูก เข้าไปใหญ่ เพราะไม่มีใครบอกเลยว่าเธอควรออกไปด้วย หรืออยู่ในนี้ ต่อ หญิงสาวซึ่งใจครู่หนึ่งก่อนจะยิ้มให้เขาเล็กน้อยแล้วค้อมศีรษะให้ ชายหนุ่มบ้าง จากนั้นทำเรียวลูกสาวซีดที่จุ่มหายไปในเรื่องเท้าคัทชู สีดำเรียบร้อยก็ค่อยๆ ก้าวถอยหลังและหมุนตัวออกไป

“จะไปไหน!”

เท้าเล็กชะงักก่อนจะหมุนตัวกลับไปหาคนถามอย่างตกใจ “อะ... ออกไปข้างนอกค่ะ”

“ฉันลั้งหรือ”

“เอ่อ...” หญิงสาวหน้าเสียวเมื่อถูกเสียงเรียบนิ่งทว่าเต็มไปด้วยความกดดันเอื่อยถาม

“มานั่งตรงนี้” เขาออกคำสั่งเสียงเข้มเหมือนเริ่มไม่สบอารมณ์

คุณฐานัสที่เธอเคยเห็นตามรายการต่างๆ แม้จะพูดน้อย นิ่งขรึม แต่ไม่มีแววดุดันขนาดนี้ สาวน้อยใจสั่นและมือก็พลอยสั่นไปด้วย แต่กระนั้นก็พาตัวเองไปนั่งลงฟังตรงข้ามตามความประสงค์ของเจ้านาย

หมาดๆ จนได้

“ออสตินบอกอะไรกับเธอบ้างเกี่ยวกับหน้าที่ที่ต้องทำ”

“ฉันต้องย้ายเข้าไปพักในเพนต์เฮาส์ของท่านประธานค่ะ และคอยดูแลทุกอย่างตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งเข้านอน”

หญิงสาวบอกตามที่รู้มา ออสตินอธิบายเพิ่มเติมก่อนมาพบฐานัสว่า แพรรวนิตต้องตื่นก่อนเจ้านายอย่างน้อยครึ่งชั่วโมง ฐานัสมักจะตื่นตีห้าทุกวัน หน้าที่ของเธอคือเตรียมบิบบยาสีฟันบนแปรง จัดวางไว้ในลักษณะพร้อมใช้งาน เตรียมผ้าเช็ดตัว เสื้อผ้าที่ต้องใส่ และคอยดูแลความเรียบร้อยเรื่องเสื้อผ้าหน้าผมก่อนออกจากเพนต์เฮาส์ ยิ่งฟังยิ่งเหมือนหน้าที่แม่บ้านเข้าไปทุกขณะ แต่หญิงสาวกลับชอบใจที่มีโอกาสทำอะไรแบบนี้ให้กับเขา และหลังจากนั้นเธอก็ต้องออกมาทำงานกับชายหนุ่มทุกวัน หน้าที่ในบริษัทก็ต้องทำให้ขาดตกบกพร่อง

กลับมาถึงเพนต์เฮาส์สาวน้อยก็ยังไม่หมดหน้าที่ในวันนั้นๆ แพรรวนิตยังต้องคอยกำกับแม่บ้านให้จัดเตรียมอาหารเย็น เตรียมน้ำอุ่นไว้ให้เต็มอ่าง เตรียมผ้าเช็ดตัว ชุดนอน และบิบบยาสีฟันบนแปรงเหมือนตอนเช้า เท่ากับว่าเวลาส่วนตัวของเธอจะถูกฐานัสยึดไปทั้งหมด...นี่จึงเป็นเหตุผลว่าทำไมออสตินถามแพรรวนิตซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่า เธอจะรับงานนี้หรือไม่

“เป็นเลขาฯ ส่วนตัวของฉันไม่ถนัดนะ ทำไหวหรือ”

“ไหวค่ะ” คนอยากได้งานรีบบอกทันควัน ดวงตากลมโตมองสลับกับสายตาเรียบนิ่งของเขามองเธออย่างประหม่น แสดงความจริงใจอย่างแน่วแน่

ฐานัสไม่พูดอะไร เขามองเธอหนึ่งครู่หนึ่งอย่างไม่แสดงความรู้สึกนึกคิด ก่อนจะลุกจากเก้าอี้แล้วอ้อมมาหยุดข้างหลังสาวน้อย แพรรวนิตหันขวับไปมองอย่างงุนงง ก่อนจะเบิกตากว้างอย่างตกใจเมื่ออยู่ๆ ใบหน้าหล่อเหลาที่ไว้ความรู้สึกก็ล้มลงมาใกล้จนปลายจมูกของเธอ

เกือบชนแก้มสาก หญิงสาวนั่งตัวแข็งเป็นหิน แต่ร่างกายกลับสั่นทึ่ม
เกินการควบคุม ไบหน้าเรียวเล็กขึ้นออกอึดโน้มนัฒิ พลันแก้อีของเธอ
ก็ถูกหมุ่นกลับไปหาเขา มือหนาสองข้างค้ำบนที่ว่างแขน ไบหน้าคมอยู่
ในระดับเดียวกับหน้าเธอ ทำให้หัวใจของแพรววนิตเต้นดั่งโครมคราม
จนกลัวว่าเขาจะไต้ยนิมนั

“กลัวหรือชอบ”

เป็นคำถามที่ทำให้สาวน้อยเบิกตากว้างขึ้นอีกคำรบ เธอลิ้นหน้า
ปฏิสถอยอย่างตื่นตระหนก ในใจนึกหวังว่าเขาจะจับความรู้สึกไต้ ยิงเห็น
สายตาไม่ไต้ใจของชายหนุ่มยังทำให้แพรววนิตกังวล

“กะ...กลัวคะ ทะ...ท่านประธานกรุณาถอยออกไปไต้ไหมคะ
ฉันเป็นโรค กะ...กลัวลั้มผัสของเพศตรงข้ามคะ”

เสียงตอบรั้วเร็วของเธอทำให้ลั้ฐนัสมวดคิ้ว หรือสายตาจ้องเลขาฯ
คนใหม่ของตัวเองอย่างคันทา หลายคนแล้วที่มามาทำหน้าที่ในตำแหน่งนี้
แต่ไม่มีไต้ใครอยู่ไต้นานเพราะมักจะส่งสายตาเชิญชวนมาไต้เขาทั้งวันจน
นำรำคาญ ไต้ให้หล่อนจะสวดยหายดฟ้าแคไต้ไหน แต่ลั้ฐนัสมไต้ใช้สมการ
กินไต้ไต้ หากอยากขึ้นเตียงกับเขาอย่าไต้คิดมาร่วมงานกับชายหนุ่ม
เด็ดขาด เพราะเธอจะไม่มีวันไต้เข้าไต้ลั้สายตาของเขาเลยแม้แต่
เซนติเมตรเดียว

“โรคแบบนี้มีจริงนั้หรือ มีลั้ฐนัสมใหม่ว่าเป็นอย่งที่พูดจริง”

“มะ...ไม่มีลั้ฐนัสมทางการแพทย์คะ ฉันไม่เคยไปหาหมอ แต่
ลั้ฐนัสมที่ชัดเจนนั้คือฉันจะตัวลั้้นมากและทำอะไรรไต้ไม่ถูกเมื่อถูก
เพศตรงข้ามแสดงท่าที่คูกคาม” สาวน้อยโกหกเสียงลั้้น เธอจะไต้ยอม
ให้เขาจับความรู้สึกไต้ไต้โดยเด็ดขาด วิธีนั้คงจะพอช่วยปกป้องอาการ
ลั้้นสะท้านที่กำลั้งเกิดขึ้นไต้บ้าง ทว่า...

“นั้เธอคงไม่เหมาะที่จะเป็นเลขาฯ ส่วนตัวของฉันแล้วละ
แพรววนิต” เขาสรุปเสียงเรียบและผละออกไปเหมือนหมดธุระจะคูก

“หมายความว่าอะไรคะ” หญิงสาวถามกลับอย่างตกใจและมองตามร่างสูง

ฐานันท์กลับไปนั่งลงบนเก้าอี้ตามเดิม ก่อนจะกล่าวเสียงเรียบ เช่นเดียวกับแวตาทาที่ใช้มองเธอทุกขณะ

“มีหลายครั้งที่ฉันมักจะดื่มคลายความเครียดจนเมาและไม่ได้สติ หน้าที่ของเธอนอกจากที่ว่ามาทั้งหมดคือต้องคอยดูแล เซ็ดเนื้อเซ็ดตัว เปลี่ยนเสื้อผ้าให้ฉันนอนสบาย...ถ้าเธอกลัวสัมผัสผู้ชายนั้นหมายความว่าเธอดูแลฉันไม่ได้แน่นอน”

“ไม่ค่ะ...ฉันดูแลท่านประธานได้” คนกลัวถูกปฏิบัติเสิร์ฟเข้าทำงาน รีบโพล่งอย่างลืมหิว แต่เมื่อพรั่งปากพูดออกไปแล้วก็ต้องพวยเรือไปให้ถึงฝั่ง “...ฉันกลัวเฉพาะการถูกคุกคามอย่างเมื่อครั้งนี้นะท่านนั้นค่ะ ถ้าไม่แสดงท่าทีเหมือนจะเข้ามาทำร้ายฉันก็สามารถรับมือได้สบายค่ะ” ลื่นประโยคยาวเหยียดของตัวเอง แพรรวนิตก็หอบหายใจเล็กน้อยต่อสู้อกับความตื่นเต้นที่ปะทุอยู่ภายในใจ

ใบหน้าคมคายของนักธุรกิจหนุ่มไร้ซึ่งรอยยิ้ม สายตาเรียบนิ่งมองเธออย่างบ่งบอกความรู้สึกชนิดหนึ่งที่ทำให้คนถูกมองเกิดอาการหน้าชา แพรรวนิตหันเห็นแวบหนึ่งว่ามุมปากของเขามีรอยเยาะเลิกๆ ปรากฏอยู่ ทว่าแทนที่จะโกรธหญิงสาวกลับยังมีแรงผลักดัน อยากพิสูจน์ตัวเองและลบคำสบประมาทที่พุ่งออกมาจากสายตาคุณั้นเป็นเท่าทวี...จริงอยู่ที่สาวน้อยจบใหม่อย่างเธอหลงรักผู้ชายตรงหน้ามานานหลายปีจนรู้เรื่องโรคประหลาดขึ้นมาอย่างไม่ทันคิดหน้าคิดหลัง แต่เธอไม่ใช่ผู้หญิงประเภทที่อยู่ในกลุ่มต้องห้ามของฐานันท์อย่างแน่นอน ต่อให้รักเขาแค่ไหน แพรรวนิตก็ไม่เคยคิดครอบครองหรือแสดงความรู้สึกให้ชายหนุ่มรู้ หญิงสาวเป็นคนหนักเอาเบาสู้ และไม่ใช่คนโง่ที่ดูไม่ออกว่าสายตาของฐานันท์ในขณะนี้กำลังดูถูกการกระทำลึกลับของเธอแค่ไหน สาวน้อยจึงหวังเพียงขอให้โอกาสเธอได้พิสูจน์ตัวเองสักครั้ง

เท่านั้น ทว่าเจ้าของแหวตารีบบนึ่งแฝงความเยาะหยันกลับนั่งเฉย
อยู่นานสองนานจนแพรววนิตเกือบจะถอดใจ ถ้าเขาไม่พูดประโยคนี้
ออกมา

“ออกไปเรียนรู้งานกับเลขาฯ หน้าห้องให้เข้าใจระบบงานและ
หน้าที่ทั้งหมดภายในวันนี้...แล้วเย็นนี้เข้ามารอฉันในห้องทำงาน”

อยากจะคัดค้านกันว่าเธอไม่ใช่อัจฉริยะที่เก่งกาจถึงขั้นสามารถ
รู้ระบบงานทั้งหมดได้ภายในวันเดียว ทว่าแพรววนิตไม่พูดอย่างนั้น
หรือก หึงสาวเปลี่ยนความหมั่นไส้เป็นสีกยิ้มให้คนหน้าหนึ่งจนเจ้าตัว
ต้องขมวดหัวคิ้ว สาวน้อยยิ้มขันในใจอย่างอารมณ์ดี เขาไม่รู้หรือกว่า
นี่คือวิธีโต้กลับในแบบฉบับของแพรววนิต

‘เฮลสิ...ร้ายกาจแค่ไหนฟางก็จะยิ้มสู้คุณค่ะ ท่านประธาน’

หน้าทีของเลขา

ได้รับโอกาสให้มาเรียนรู้งานกับเลขาฯ หน้าห้อง แพรรวนิตก็
ไม่รอช้า ค้อมศีรษะให้เจ้าของไหล่กว้างที่นั่งหลังตรงทำหน้านิ่งแต่
สายตาจับจ้องดวงหน้าอ่อนเยาว์แทบทุกอิริยาบถจนคนถูกมองเกิด
ความประหม่า แต่หญิงสาวยังเก็บอาการได้เป็นอย่างดี ร่างบอบบาง
ออกจากห้องที่เย็นจับขั้วหัวใจมาอย่างเกร็งๆ หน้าห้องทำงานของฐานัส
มีสองหนุ่มหน้าตาดี อายุรุ่นราวคราวเดียวกับคนเป็นนายกำลังนั่ง
ประจำโต๊ะตัวเอง แต่เมื่อเห็นแพรรวนิตเดินออกมา ทั้งสองคนก็ยืน
ตัวตรงเหมือนรู้หน้าที่อยู่แล้ว ก่อนที่ชายหนุ่มร่างสูงเจ้าของใบหน้า
เกลี้ยงเกลาจะส่งยิ้มให้แพรรวนิตอย่างเป็นมิตร ซึ่งดูเหมือนว่านี่จะ
เป็นรอยยิ้มแรกกระมังที่พนักงานใหม่อย่างเธอได้รับจากคนบริษัทนี้

“น้องฟางข้าวไร่ใหม่ครับ พี่ชื่อกองกลางนะ เรียกพี่กองเฉยๆ
ก็ได้ ส่วนคนนี้ชื่อพี่เมธ เราสองคนเป็นเลขาฯ ส่วนตัวของคุณฐานัส
ครับ”

“สวัสดิ์ค่ะ พี่กอง พี่เมธ...ช่วยแนะนำฟางด้วยนะคะ” สาวน้อย

ยิ้มให้เพื่อนร่วมงานรุ่นพี่ทั้งสองคนจนตาปิด จึงได้รับสายตาเอ็นดูจากหนุ่มไทยเชื้อสายจีนอย่างก่องกลางไปเต็มๆ ส่วนเมธาเพียงแต่มองด้วยสายตาเรียบเฉยไม่บ่งบอกความรู้สึกใด

“มานั่งตรงนี่ก่อนครับ เดี่ยวพี่จะเป็นคนสอนงานให้ฟางเอง” ก่องกลางพยักหน้าเรียกและเลื่อนเก้าอี้กักตัวออกมาให้แพรววนิตนั่ง สาวน้อยร่างเล็กทำตามอย่างว่าง่ายก่อนที่การทำงานวันแรกในชีวิตของเธอจะเริ่มตั้งขึ้น

“ฝ่ายบุคคลและออสตินน่าจะบอกหน้าที่คร่าวๆ มาแล้ว แต่ที่ขอทำความเข้าใจกับฟางใหม่ทั้งหมดนะครับ”

“ค่ะ” หญิงสาวตอบรับอย่างกระตือรือร้นและเอาสมุดบันทึกเล่มเล็กประจำกายออกมาจด แพรววนิตเป็นคนชอบจดบันทึก แม้จะมีความจำดีเยี่ยมแต่ก็ไม่เคยประมาท ไม่ว่าจะเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่ เธอจะบันทึกเรื่องราวเอาไว้ทั้งหมด ทำให้การใช้ชีวิตเป็นไปอย่างราบรื่น

“ก่อนอื่นพี่ขอบอกก่อนนะครับว่าภาระงานของคุณฐานัสค่อนข้างเยอะ เลยจำเป็นต้องมีเลขานุการหลายคน...เลขานุการส่วนตัวของคุณฐานัสมีทั้งหมดสามคน หนึ่งคือพี่ สองคือพี่เมธ และคนที่สามซึ่งเป็นตำแหน่งที่พวกพี่พยายามสรรหามาโดยตลอดแต่ไม่ค่อยประสบความสำเร็จก็คือฟาง”

“ค่ะ” หญิงสาวพยักหน้าตอบรับพร้อมส่งยิ้มบางๆ ให้คนที่ทำหน้าที่สอนงานและอธิบายความเป็นมาให้เธอฟังด้วยเสียงทุ้มนุ่ม

“บอกน้องด้วยว่าเดือนนี้ตำแหน่งเลขานุการคนที่สามถูกไล่ออกไปสี่คนแล้ว” เสียงแบบโมโนโทนเหมือนคนไม่ยินดียินร้ายกับอะไรดังมาจากเมธา แพรววนิตหันไปมองคนพูดที่ไม่ได้ละสายตาจากหน้าจอคอมพิวเตอร์อย่างฉงน ก่อนจะถูกก่องกลางเรียกความสนใจกลับมา

“ทำงานไปหน้า...อย่ามาทำให้น้องใจเสีย”

“หือๆ” เสียงตอบรับสั้นๆ ในลำคอจากเมธามีเพียงครั้งเดียวก่อนที่

เขาจะไม่ให้ความสนใจการสอนงานของกอกกลางอีกต่อไป

เหตุใดเลขาฯ คนที่สามของฐานีสถึงถูกไล่ออกเป็นว่าเล่นกันนะ แพรรวนิตขมวดคิ้วอย่างสงสัย ก่อนที่เธอจะได้รับคำตอบจากคนสอนงาน

“คนทำงานใกล้ชิดกับคุณฐานีสส่วนมากจะเป็นผู้ชายทั้งหมดครับ ฟาง แต่เลขาฯ คนที่สามจำเป็นต้องเป็นผู้หญิง เพราะตำแหน่งนี้จะมีหน้าที่แตกต่างจากพวกพี่มาก เนื่องจากคุณฐานีสต้องการคนที่มีคุณสมบัติครบถ้วน สามารถดูแลเขาได้ทุกอย่าง ทั้งเรื่องงานและเรื่องส่วนตัว”

“แล้วทำไมตำแหน่งของฟางถึงโดนไล่ออกบ่อยๆ ค่ะ” ถามข้อสงสัยอย่างไม่ให้เสียเวลา เลยได้เห็นกอกกลางคลี่ยิ้มละมุนออกมา ก่อนจะตอบเสียงนุ่มนวล

“ปัญหามันเกิดจากเจ้านายของเราที่แหละครับฟาง ที่เกิดมาหล่อแถมยังมีเสน่ห์ดึงดูดเพศตรงข้ามเกินไป”

สาวน้อยอดยิ้มไม่ได้เมื่อเห็นเลขาฯ ส่วนตัวพูดเห็นผู้ชายหน้าหนึ่งที่นั่งหลังตรงทำงานในห้องอย่างไม่ว่างวาย

“คุณฐานีสเป็นคนมาตรฐานสูงครับ ทุกอย่างต้องเฉียบต้องเนียบ เสื้อผ้าต้องเรียบกริบ งานต้องเรียบร้อย ต้องเป๊ะทุกองศา ภาษาชาวบ้านเรียกว่าเยอะครับ”

แพรรวนิตรีบหันไปมองประตูห้องอย่างระแวงเมื่อกอกกลางเล่นนินทาเจ้านายระยะเผาชน ชายหนุ่มเหมือนจะรู้ทันเพราะมีเสียงหัวเราะในลำคอเบาๆ ดังออกมาจากเขา หญิงสาวจึงหันกลับไปมองอย่างฉงนขมวดคิ้วเล็กน้อยและประเมินในใจว่าคนตรงหน้าคงจะสนิทกับฐานีสพอตัว ไมอย่างนั้นคงไม่กล้าพูดถึงคนในห้องขนาดนี้

“ไม่ต้องกลัวหรอกครับฟาง เจ้านายเราเป็นคนรักสันโดษ ต่อให้มีเรื่องด่วนก็ไม่เดินออกมาหาสั่งคมหรอกครับ เต็มที่ก็โทร.เรียกเรา

เข้าไปหาแค่นั้น”

“พี่กองทำงานที่นี้มาก็ปีแล้วคะ ทำทางเหมือนจะสนิทกับท่านประธานมากที่สุดเลย” ข้อสังเกตจากแพรววนิตส่งผลให้ชายหนุ่มพยักหน้ารับ

“ก็ทำมาสี่ห้าปีแล้วครับ ส่วนเรื่องความสนิท พี่สนิทกับเจ้านายเรามาจนเป็นสิบปีแล้ว”

“พี่กองเป็นเพื่อนกับท่านประธานหรือคะ” หญิงสาวทำหน้าประหลาดใจ ก่อนที่กองกลางจะพยักหน้ารับอีกครั้ง

“พี่ พี่เมธ แล้วก็ฐานิสเราเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัยครับ”

“อ้อ...ถึงว่าละคะ ดูนสนิทกันจังเลย”

“หึๆ ปกติถ้ายังไม่ผ่านทดลองงานพี่ไม่บอกนะครับ แต่พี่ถูกชะตา กับเราเลยบอกให้รู้เร็วกว่าคนอื่นเป็นกรณีพิเศษ...อ้อ วันแรกๆ พี่อาจจะยังพูดถึงเจ้านายเราด้วยวาจาสุภาพอยู่ แต่วันต่อๆ ไปถ้าเห็นพวกพี่ทำตัวไม่ค่อยเคารพเจ้านายก็ไม่ต้องตกใจนะครับ นั่นเป็นเรื่องปกติ เราตกลงกันไว้ว่าจะทำงานกันอย่างเพื่อน ไม่ใช่ลูกน้องกับเจ้านาย... แต่ต่อหน้าคนภายนอกอาจจะต้องรักษาภาพลักษณ์กันสักเล็กน้อย”

“คะ” หญิงสาวคลี่ยิ้มอย่างกระตือรือร้นและเก็บข้อมูลอย่างมีความสุข

“เอาละ...กลับมาที่เรื่องความเยาะของเจ้านายของเราดีกว่าครับ...ฐานิสต้องการคนที่เรียนรู้งานได้ไว ถ้าเป็นไปได้ภายในสามวันนี่ ฟางต้องรู้หน้าที่และระบบงานทั้งหมดครับ” กองกลางดึงแพรววนิตเข้าสู่โหมดจริงจัง หญิงสาวจึงอดพูดแทรกไม่ได้

“ท่านประธานใช้เวลาฟางแค่วันนี้วันเดียวคะ...แต่ฟางพร้อมคะ พี่กองพูดมาได้เลย” หญิงสาวบอกอย่างจริงจัง ทำทางขมขื่นของเธอก็ทำให้คนสอนงานนี้ก็เอ็นดู

“เรื่องงานในบริษัทไม่มีอะไรมากหรอกครับ เดี่ยวเราค่อยๆ เรียนรู้ไปก็ได้ แต่ที่สำคัญกว่าคือเรื่องส่วนตัวของเจ้านายเราต่างหาก” คนพูดแสดงความหนักใจออกมาทางน้ำเสียงซึ่งแพรววนิตสัมผัสได้ แต่หญิงสาวไม่ได้พูดขัดแต่อย่างใดและปล่อยให้เขาพูดต่อ “ผู้หญิงที่เข้ามารับตำแหน่งนี้ ส่วนใหญ่มาเพื่อจับฐานันส์หวังรวยทั้งนั้น แต่เจ้านายเราไม่ใช่คนกินไม่เลือก เรียกว่าเป็นพวกกินยากก็ได้ครับ เลือกกินสุดๆ ผู้หญิงคนไหนพิศวาสหวังจะขึ้นเตียงด้วย ขอบอกไว้เลยว่าอย่ามาทำงานร่วมกัน เพราะเจ้านายเราเขาจะไม่ແหลหล่อนแม่แต่หางตา”

ตูป!

เสียงหัวใจของใครบางคนร่วงหล่นสู่พื้น ก่อนจะสูญหายใจและบอกตัวเองว่าเธอไม่ได้หวังเข้าไปอยู่ในสายตาเขาอยู่แล้ว แค่นี้ได้มายืนตรงจุดนี้ก็เกินฝันคนธรรมดาอย่างเธอมาไกลโขแล้ว...

“พี่ย่าเตือนอย่างนี้กับทุกคนนะครับฟาง ไม่ได้พูดกับฟางแค่นั้นเดียว แต่กลับไม่มีใครรักษาอาการได้เลยสักคน” กองกลางทำเสียงแข็ง แพรววนิตจึงยิ้มเหี้ยเพราะเธอก็ไม่รู้เหมือนกันว่าตัวเองจะเก็บอาการปลื้มคนในท้องได้มากน้อยแค่ไหน

“ตอนอยู่ที่บริษัทก็ไม่เท่าไร แต่พอกลับไปทีเพนต์เฮาส์ก็ทำท่าจะกระโจนใส่เจ้านายของเราทุกคนจนถูกไล่ออกเป็นว่าเล่น”

“แล้วที่ผ่านมาก็ไม่เคยมีใครอยู่ยัดเลยหรือคะ... ฟังดูเหมือนท่านประธานน่าจะทำงานมาหลายปีแล้ว”

“ฟางเป็นคนแรกเลยนะครับที่ถามเรื่องนี้” สายตาเป็นประกายของชายหนุ่มแสดงความชื่นชมมากกว่าตำหนิ คนถามจึงโล่งใจและรอฟังคำตอบ “เรื่องมันเกิดเพราะเลขาฯ คนเก่าที่ทำงานกันมาหลายปีลาออกนั้นแหละครับฟาง เดิมทีคุณเอมอรเป็นคนดูแลฐานันส์ทุกอย่างและทำมาตรฐานไว้สูงมากจนเจ้านายเราเคยตัว แต่พอเธอมีแฟนเลย

เริ่มมีปัญห เพราะแฟนของเธอดันหวังที่เธอดูแลเจ้านายเกินขอบเขตสุดท้ายเลยต้องลาออก ลำบากทุกคนต้องวิงวามผู้หญิงที่สามารถทำได้ทุกอย่างอย่างคุณเอมอรมาแทนนี้แหละครับ”

“ฟางจะตั้งใจทำให้ได้อย่างคุณเอมอรค่ะ พี่ๆ จะได้ไม่ต้องลำบากสัมภาระณ์คนบ่อยๆ” หญิงสาวพูดติดตลก แต่แววตาหนักแน่นจริงจัง ไม่มีแววล้อเล่นเลยแม้แต่บ่อยจนกองกลางนี้ชอบ

“พี่ก็หวังให้ฟางเป็นคนสุดท้ายครับ เพราะพี่ปวดหัวกับความเรื่องเยอะของเจ้านายเรามาเป็นเดือนแล้ว”

แพรววนิตหัวเราะออกมาเบาๆ และรู้สึกว่เธอเข้ากับกองกลางได้อย่างรวดเร็วเนื่องจากชายหนุ่มเป็นคนอัธยาศัยดี เลขาฯ หนุ่มหล่อ ฟังตำแหน่งเพื่อนสนิทของท่านประธานอธิบายหน้าที่ของแพรววนิตโดยละเอียด ก่อนจะเริ่มสอนงานเอกสารและลองให้สาวน้อยจบใหม่ได้ทดสอบความสามารถ ซึ่งหญิงสาวก็ทำได้เป็นอย่างดี และเหมือนจะเกินจากที่อีกฝ่ายคาดหวังเอาไว้เสียด้วยซ้ำ เพราะคนสอนงานคอยเอ่ยปากชมไม่ขาดสาย

ครึ่งวันผ่านไปอย่างเรียบร้อย เจ้าของร่างบอบบางที่แต่งกายสุภาพเรียบร้อยตามปกติของคนทำงานออฟฟิศตั้งใจทำงานอย่างไม่วอกแวก แตกต่างจากเลขาฯ คนก่อนๆ ที่มักจะหาเรื่องเข้าไปหาประธานหนุ่มในห้องและคอยถามเรื่องส่วนตัวของฐานีสตลอดเวลา จนคนสอนงานอย่างกองกลางเองยั้งนี้กรำคาญ ทว่าสาวน้อยคนนี้กลับต่างออกไป แพรววนิตได้รับคำชมทั้งวันจนหัวใจพองโต เธอไม่หวังอะไรมากรอก ไม่เคยคิดจะขึ้นเตียงกับผู้ชายที่ชื่อฐานีสเพื่อหวังรวยสิ่งเดียวที่เธอหวังจากเขามีเพียงการได้อยู่ข้างๆ คอยดูแลเขาเงียบๆ เท่านั้น

ตลอดทั้งวันแพรววนิตได้รู้เรื่องส่วนตัวของฐานีสพอสมควร

แน่นอนว่าสิ่งที่กองกลางถ่ายทอดให้ฟังยังไม่ถึงห้าสิบเปอร์เซ็นต์เลยด้วยซ้ำ เพราะอย่างไรเสียเธอก็เป็นคนใหม่ ยังไม่ผ่านการทดลองงาน ตำแหน่งหน้าที่เหมือนแขวนอยู่บนเส้นด้ายที่พร้อมจะขาดผิงได้ทุกเมื่อ ดังนั้นความไว้วางใจในตัวสวน้อยยจบใหม่จึงยังมีไม่มาก แต่สำหรับแพรววนิตแล้วถือว่าเธอได้รับความไว้วางใจจากกองกลางมากที่สุดทีเดียว เพราะมีหลายครั้งที่เขาเอ่ยปากว่า

“ฟางเป็นคนแรกนะครับที่รู้เรื่องนี้ ปกติพี่ไม่บอกใครง่าย ๆ นะ ถ้าไม่ผ่านทดลองงาน”

เรื่องที่เขากล่าวถึงคือเรื่องลับๆ ของฐานันส์ที่คนธรรมดาทั่วไปไม่มีวันรู้ เช่นการจัดตารางคู่ควงให้กับฐานันส์ แพรววนิตทำตาโตเมื่อรู้ว่ามีการจัดตารางชนิดนี้ให้กับชายหนุ่มมจนกองกลางซ้ำ ก่อนที่เขาจะอธิบายเพิ่มเติมว่ามีผู้หญิงมาติดพันเจ้านายหนุ่มมอยู่พอสมควร แต่ใช้ว่าฐานันส์จะควงกับทุกคน เลขาฯ ส่วนตัวจึงต้องคอยสกรีนคนให้กับเจ้านาย และสเปกของประธานหนุ่มก็ค่อนข้างตายตัว ฐานันส์ชอบผู้หญิงมีระดับ รู้จักดูแลตัวเองและรู้จักกาลเทศะ ผู้หญิงเหล่านั้นต้องรู้และเข้าใจถึงระดับความสัมพันธ์

แพรววนิตเข้าใจในบัดดลว่าเหตุใดเขาจึงควงแต่ดารานางแบบเสียเป็นส่วนใหญ่ นั่นก็เพราะสาว ๆ เหล่านั้นต้องคอยคำนึงถึงชื่อเสียงของตัวเองเช่นกัน ทำให้ความสัมพันธ์อยู่ในระดับที่ตกลงกันได้ ซึ่งเมื่อสวน้อยนียกย่อนมองตัวเอง เธอช่างห่างไกลจากคำว่าสเปกของฐานันส์ไปหลายโยชน์

“อีกสิบห้าวันที่คุณฐานันส์จะเลิกงานแล้ว ฟางเข้าไปโปรยในท้องได้เลย” ยังคงเป็นกองกลางที่คอยชี้แนะเธอในวันนี้ ส่วนเมธาเขาเป็นหนุ่มนิ่งๆ คล้ายคลึงกับฐานันส์เมื่อมองแวบแรก แต่หลังได้ร่วมงานกันตลอดทั้งวันทำให้รู้ว่าชายหนุ่มเพียงแค่นี้เป็นคนพูดน้อย แต่เขาก็ใจดีพอสมควร

“อย่างนั้นฟังขอตัวก่อนนะคะ”

“โชคดีครับฟัง”

“โชคดี”

ประโยคแรกมาจากกองกลาง ส่วนประโยคหลังมาจากเมธาหญิงสาวพยักหน้ารับและยิ้มให้สองหนุ่มจนตาปิด ทำให้คนได้รับรอยยิ้มอดยิ้มตามเธอไม่ได้ จากนั้นร่างบอบบางจึงเคาะประตูห้องทำงานของเจ้านายและเปิดเข้าไปอย่างเบามือ ไอเย็นเหมือนตอนเช้าพุ่งออกมาปะทะผิวบางทำให้ความเกร็งเริ่มเข้ามาเยือนเธออีกครั้ง ทว่าครั้งนี้หญิงสาวเตรียมใจมารับมืออย่างดีเพราะรู้ข้อมูลเชิงลึกของเจ้าของห้องมาจากกองกลางมากพอสมควรแล้ว

“ขออนุญาตค่ะ” เสียงหวานเอ่ยเท่านั้นเจ้าตัวก็เดินไปนั่งประจำที่โต๊ะทำงานของตัวเอง เป็นโต๊ะไม้ขนาดกำลังดี มีคอมพิวเตอร์ให้ตบูกเครื่องแพลงวางอยู่บนนั้น กองกลางบอกกับเธอว่าที่ตรงนี้เป็นโต๊ะทำงานเก่าของเอมอร ปกติเลขาฯ ส่วนใหญ่มักจะอยู่หน้าห้องเจ้านาย แต่ในรายชื่อฐานิสต์ต้องมีหนึ่งคนนั่งอยู่ในนี้ คอยประสานงานกับด้านนอกและรับคำสั่งโดยตรงจากเจ้านายหนุ่ม

“จัดการเรื่องข่าวของส่วนตัวของตัวเองหรือยัง” เสียงราบเรียบดังขึ้นท่ามกลางเสียงเครื่องปรับอากาศที่กำลังปล่อยความเย็นออกมาเรื่อยๆ แต่โชคดีที่ช่วงพักเที่ยงกองกลางเตือนให้เธอรีบกลับไปจัดการเก็บเสื้อผ้าและของใช้จำเป็นบางส่วนมาที่นั่นแล้วจึงไม่มีปัญหาอะไร

“เรียบร้อยแล้วค่ะ”

“เย็นนี้ฉันมีนัดกับใครอีกหรือเปล่า”

“ไม่มีแล้วค่ะ” แพรววนิตตอบอย่างฉะฉานและรวดเร็วโดยไม่ต้องก้มเปิดดูตารางนัดที่เธอจดมาจากเลขาฯ รุ่นพี่ สายตาคมตาดเย็นชาจึงเหลือบมองเธอหนึ่ง จ้องอย่างนั้นไม่พูดอะไรจนคนถูกจ้องหัวใจเต้นแรงและเริ่มทำตัวไม่ถูก แต่หญิงสาวก็พยายามควบคุม

อารมณ์เต็มกำลังจนสามารถปิดความตื่นเต้นได้อย่างมิดชิด ก่อน
สายตาคู่ นั้นจะละลายไปแล้วลุกจากเก้าอี้

“ฉันจะกลับเพนต์เฮาส์” ลิ่นเสียงร่างสูงใหญ่เกินร้อยแปดสิบห้า
เซนติเมตรก็ก้าวนำออกไป

ร่างบางรีบติดตัวจากเก้าอี้และเดินแกมวิ่งตามคนเป็นนายไป
อย่างรวดเร็ว ดวงตากลมโตมองแผ่นหลังกว้างสมบุรณ์แบบพลา
งلوبอมยิ้ม เขาหยุดคุยกับเลขาฯ ที่ฟ่วงตำแหน่งเพื่อนสนิททั้งสองคน
เล็กน้อยก่อนจะเดินนำร่างบางไปที่ลิฟต์

“สู้ๆ นะครับฟางข้าว” กองกลางส่งยิ้มและแอบให้กำลังใจ
หญิงสาว แพรววนิตจึงยิ้มตาหยีให้เขาแล้วเดินแกมวิ่งตามร่างสูงใหญ่
เข้าไปในลิฟต์

เนื่องจากเป็นลิฟต์ส่วนตัวของผู้บริหารสูงสุดจึงไม่มีคนอื่น
โดยสารนอกจากเธอกับเขา แพรววนิตเปลือเปล่าลมปากอย่างลึมตัว
เธอถูกกลิ่นกายหอมดั่งดุจดิจติวิญญาณของคนข้างๆ เล่นงานเข้าเสียแล้ว
หญิงสาวพยายามระงับความรู้สึกประหลาดของตัวเองให้สงบลง ก่อนจะ
สะดุ้งโหยงเมื่อเสียงเข้มถามขึ้นอย่างไม่มีปี่มิขลุ่ย

“เป็นอะไร”

“เปล่าค่ะ” ยิ้มให้คนถามเล็กน้อยก่อนจะเก็บอาการต่ออย่าง
แนบเนียน แต่เมื่อลองเหลือบมองเขากลับพบว่าสายตากมของคนที่
ตัวสูงกว่าเธออย่างชัดเจนกำลังจ้องร่างบางเขม็ง บ่งบอกว่าเขาไม่เชื่อ
และเริ่มไม่ถูกใจคำตอบของเธอจนแพรววนิตต้องยอมรับออกมา
ตามตรง

“ฟางแค่ตื่นเต้นค่ะ ไม่เคยทำงานจริงจังขนาดนี้มาก่อน”

“กลัวหรือ เปลี่ยนใจได้นะ” รูปประโยคคล้ายเอื้ออาทร แต่ตีความ
ตีๆ กลับไม่ต่างจากการไล่ให้กลับไปนอนซุกตัวอยู่ที่บ้านและไม่ต้อง
มาเหยียบที่นี้อีก คนรู้ความหมายอมลมจนแก้มพองเป็นพุงปักเป้าแต่

ก็ไม่ได้ตอบโต้อะไรจนกระทั่งลืพลัดเลื่อนลงไปยังชั้นล่างสุด

ร่างสูงก้าวนำไปก่อนอีกตามเคย เขาเดินหลังตรงไม่ต่างจากตอนหนึ่ง แต่กลับไม่รู้ลึกลับซัดตาสักกนิด จูน่าสเป็นนักธุรกิจหนุ่มไฟแรงที่พกพาความน่าเกรงขามติดตัวตลอดเวลา ทำให้คนรอบข้างต่างเกร็งไปกับบุคลิกเงียบขรึมเย็นชาของเขา ไม่เว้นแม้แต่แพรววนิตที่คิดว่าสนิทกับบุคลิกของเขาที่สุดเพราะติดตามมาหลายปี ทว่าเมื่อต้องเผชิญหน้าและใกล้ชิดกันกลับเกร็งไม่แตกต่างจากพนักงานประชาสัมพันธ์และพนักงานต้อนรับหน้าบริษัทที่ต่างพากันทำความเคารพเจ้าของบริษัทกันเป็นทิวแถว

หน้าบริษัทมีรถยุโรปสีขาววาวับจอดรออยู่ ออสตินเปิดประตูให้เจ้านายหนุ่ม ร่างสูงใหญ่ก้าวเข้าไปนั่งประจำที่ แต่แพรววนิตไม่รู้ว่าเธอควรนั่งตรงไหนเพราะเบาะนั่งด้านหน้าเหลือว่างเพียงที่เดียว นั่นหมายความว่าระหว่างเธอกับออสตินต้องมีหนึ่งคนเข้าไปนั่งข้างหลังคู่กับเจ้านาย เธอจึงละล้าละลังไม่แน่ใจว่าควรเข้าข้างหน้าหรือข้างหลังดี ครั้นหันไปขอความเห็นทางสายตากับบอดีการ์ดหนุ่มก็ต้องเจอกับสายตาไม่เป็นมิตร

“เชิญครับ” ออสตินพูดสั้นตามแบบฉบับของเขา ทำทางเหมือนเริ่มหยุดหงิดแพรววนิตอีกแล้วที่ไม่ยอมขึ้นรถเสียที หญิงสาวจึงรีบแทรกตัวเข้าไปนั่ง ทั้งรถตกอยู่ในความเงียบครู่หนึ่งก่อนที่คนตำแหน่งใหญ่สุดจะเอ่ยขึ้น

“แวะกลับบ้านก่อน”

“ครับ”

ไม่มีการถามเหตุผลและไม่มีเสียงพูดคุยกัยอีกหลังจากนั้น รถเบนซ์สีขาวแล่นออกไปยังถนนใหญ่ที่การจราจรกำลังหนาแน่น แต่เมื่อขึ้นทางด่วนไปยังชานเมืองรถก็ไม่ค่อยติดเท่าไรแล้ว ไม่นานก็มาถึง ‘บ้าน’ ของจูน่าส เป็นครั้งแรกที่แพรววนิตได้มีโอกาสเห็นคฤหาสน์ลึกลับวิจิตร

ขอบริวสูงจนมองเข้าไปไม่เห็นรายละเอียดด้านใน มีเพียงความสูงของหลังคาคฤหาสน์หลังใหญ่เท่านั้นที่โผล่ออกมาให้เห็น ครั้นเมื่อประตูหนาที่ปิดเปิดออกโดยอัตโนมัติ ดวงตากลมโตก็ค่อยๆ เป็นประกาย

หญิงสาวเหลียวมองอย่างตื่นตาอยู่ในใจ พื้นที่ภายในคฤหาสน์กว้างเสียจนไม่อยากจะเชื่อว่านี่คือบ้านคน สองข้างทางเป็นสนามหญ้าสีเขียวขจี ปลูกต้นไม้ดอกไม้ใหญ่สลับกันให้ความร่มรื่น ประดับประดาด้วยดอกไม้หลากหลายสายพันธุ์ จัดว่าสวยสมเป็นบ้านคนรวยอันดับต้นๆ ของประเทศเลยทีเดียว รถเบนซ์คันหรูแล่นเข้าไปจอดใต้ชายคาที่ยื่นออกมาจากตัวบ้าน บอดีการ์ดร่างยักษ์ลงไปก่อนใครเพื่อทำหน้าที่เปิดประตูรถให้เจ้านายหนุ่ม เมื่อฐานล้อก้าวขาลงจากรถแล้ว แพรรวนิตจึงเปิดประตูฝั่งตัวเองตามลงไปบ้าง หญิงสาวเดินไปสมทบกับบอดีการ์ดหนุ่ม ขณะที่ร่างสูงใหญ่ของนักธุรกิจมาดนิ่งเดินหายเข้าไปในบ้านแล้ว

“ตามมานี่สิ” ออสตินพยักหน้าเรียกให้เดินตามเขาเข้าไปในบ้าน แต่เลี้ยวไปทางซ้ายของตัวตึกก่อนจะสิ้นสุดที่ห้องรับรองแขกเล็กๆ มีแม่บ้านที่สวมชุดยูนิฟอร์มเหมือนที่แพรรวนิตเห็นจนชินตาในละครเดินตามมาด้วย และเอ่ยถามทั้งสองคนเสียงนอบน้อม

“จะรับเครื่องดื่มอะไรดีคะคุณออสติน”

“ของผมเหมือนเดิม แล้วเธอละ” เขาหันมาถามเพราะแม่บ้านยังไม่รู้จักชื่อแพรรวนิตหล่อนจึงถามแต่คนสนิทที่คุ้นหน้าคุ้นตากันเป็นอย่างดี

“ขอน้ำเปล่าสักแก้วก็พอค่ะ” หญิงสาวหันไปตอบพลางส่งยิ้มให้แม่บ้านของที่นี่อย่างเป็นทางการ ฝ่ายนั้นจึงยิ้มรับและเอ่ยถามตามมารยาท

“เลขาฯ คนใหม่ของคุณนี่สหรือคะ ไม่เคยเห็นหน้ามาก่อน”

“ใช่ค่ะ หนูชื่อฟางข้าว นะคะ” คนอัยยาคัยดีแนะนำตัวเสียงใส แม่บ้านวัยกลางคนยิ้มรับและเอ่ยแนะนำตัวเองบ้าง

“ป้าชื่อปริกจ๊ะ เป็นแม่บ้านของที่นี่ ี่นเชิญคุณหนูฟางกับ

คุณออสตินตามสบายนะคะ เดี่ยวป่าไปจัดเครื่องตีหมาให้” แม่บ้าน
นามปริกทำท่าจะผละออกไป แต่ถูกแขกสาวเรียกตัวเอาไว้เสียก่อน

“ป่าปริกคะ เรียกฟางเฉยๆ ก็ได้ค่ะ ไม่ต้องเรียกคุณหนู คนทำงาน
เหมือนกัน”

“ฮ่าๆ ป่าเห็นว่าน่ารักดีจ๊ะ ป่าเรียกคุณหนูทุกคนนั่นแหละ แต่ถ้า
หนูฟางสะดวกก็เรียกชื่อเฉยๆ ก็ได้จ๊ะ”

“ขอบคุณค่ะ” หญิงสาวยิ้มให้หญิงวัยกลางคนที่หัวเราะร่วนเมื่อ
ถูกเธอทัก

เมื่ออยู่ในห้องรับรองแขกกับบอดีการ์ดมาดซัมมึ บรยากาศ
เงียบเชียบก็เกิดขึ้นอีกครั้ง ชายหนุ่มเหมือนจะไม่สนใจไปดีอะไรเธออีก
เป็นแพรววนิตเองที่เริ่มตีสนิทอีกฝ่ายเพราะคิดว่าถึงอย่างไรเธอก็คง
ต้องร่วมงานกับเขาไปอีกนาน (ถ้าผ่านทดลองงาน)

“คุณออสตินทำงานกับท่านประธานนานหรือยังคะ”

“ไม่ใช่ธุระงการของเธอ” เขาสวนกลับเนิบๆ แต่เจ็บถึงทรวง
ทว่าแพรววนิตเป็นคนคิดบวก ต่อให้ถูกเขชี้หน้าตำเธอก็สามารถยิ้ม
ให้อีกฝ่ายได้ บอกแล้วว่ายายเธอสอนมาดี รอยยิ้มเป็นอาวุธร้ายที่
สามารถสยบศัตรูให้เปลี่ยนเป็นมิตร แต่ในรายของออสตินรวมถึง
เจ้านายหนุ่มอย่างจ้านส คงต้องใช้เวลาลักพักใหญ่ สองคนนี้ช่างมีแต่
ความแข็งแกร่งต่างห่อหุ้มจนแม้กระทั่งค้อนปอนด์คงทุบไม่แตก แต่
สาวน้อยพลังบวกอย่างเธอจะค่อยๆ กะเทาะเปลือกแข็งของพวกเขา
อย่างไร้เงื่อน

“ไม่ได้อยากรู้เป็นการส่วนตัวค่ะ พอตีมันเป็นหน้าที่เลขาฯ ที่ดี
ที่ต้องเก็บข้อมูลของคนรอบตัวเจ้านายค่ะ” อธิบายพลงยิ้มให้เขาอย่าง
จริงใจ แต่ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายจะเข้าใจความจริงใจของเธอหรือไม่ เพราะ
บอดีการ์ดหนุ่มหน้าซมิลงหลายระดับ มองเธอนิ่งเหมือนเริ่มไม่สบ
อารมณ์อีกแล้ว เขาเงิบไปพักใหญ่แต่สุดท้ายก็ตอบออกมาอย่าง

ไม่เต็มใจ คงจะเห็นว่าเหตุผลของแพรววนิตมีน้ำหนัก หญิงสาวยิ้มกริ่ม
ในใจ

“ห้าปี”

เฮ้อ...จะประหยัดคำพูดไปไหนกันพ่อคุณ หญิงสาวคิดในใจแต่
ก็พยายามถามสิ่งที่ยากู้จากเขาเพื่อเก็บข้อมูลเพิ่มเติม ยิ่งเธอรู้มาก
เท่าไรก็จะยิ่งทำให้การทำงานในวันต่อไปราบรื่นขึ้นเท่านั้น สัมภาษณ์
บอดีการ์ดหนุ่มได้ไม่นานแม่บ้านนามปริกก็ยกเครื่องตีและขนม
มาเสิร์ฟ แต่แพรววนิตจิบน้ำได้ไม่นานออสตินก็ได้รับโทรศัพท์จาก
คนเป็นนายตามให้กลับเพนต์เฮาส์ เลขาฯ สาวงุนงงเพราะกันยังไม่ทัน
อุ่นเลยด้วยซ้ำก็ต้องกลับกันอย่างกะทันหัน บอดีการ์ดหนุ่มมีท่าที
รีบร้อน เธอรีบเดินเกมวิ่งตามเขาออกไป

เมื่อไปถึงรถก็ไม่มีใครพูดอะไร ออสตินเปิดประตูให้คนเป็นนาย
อย่างรู้หน้าที่ ก่อนที่คนขับรถจะขับเคลียร์รถออกจากคฤหาสน์
แพรววนิตสังเกตทุกอย่างอยู่เงียบๆ ลอบมองใบหน้าคมของคนข้างกาย
ที่เกี่ยววกราดต่างจากตอนมาลิบลิบ บ่งบอกว่าภายในบ้านมีบางสิ่ง
เกิดขึ้น แต่ดูเหมือนเหตุการณ์เช่นนี้จะเกิดขึ้นเป็นประจำ เพราะออสติน
ดูวางตัวปกติต่อเหตุการณ์ตรงหน้าเหลือเกิน

แม่เจ้า! หรุหระอะไรอย่างนี้ อย่างกับพระราชวังบนฟ้า แพรววนิต
อุทานในใจเมื่อมาถึงเพนต์เฮาส์ส่วนตัวของฐานัส สถานที่ซุกหัวนอน
แห่งใหม่ของเธอ หญิงสาวลากกระเป๋ามาหยุดอยู่กลางห้องโถงใหญ่
ที่กว้างไม่แตกต่างจากคฤหาสน์หลังที่เพิ่งจากมาสักเท่าไร ร้างสูงใหญ่
ของคนอารมณ์ไม่เต็มใจขึ้นไปบนชั้นสองโดยไม่พูดอะไร เมื่อลับหลัง
ร่างนางออสตินก็พุ่งตัวเข้ามาหาเลขาฯ คนใหม่ราวกับพายุ

“ของของเธอเอามาฉัน จะจัดการเอง รีบขึ้นไปเตรียมเครื่องตี
ให้คุณฐานัสเถอะ อย่าให้เขาคอยนาน ไม่งั้นจะหาว่าฉันไม่เตือน”

เขาแย่งกระเป๋าไปจากมือเธอแล้วเดินหายไปบนชั้นสองแต่เลี้ยวไปทางฝั่งซ้าย คาดว่านั่นน่าจะจะเป็นห้องนอนของแพรววนิต หญิงสาว มีสีหน้าหนักใจแต่ก็รีบเดินเร็วๆ ตามขึ้นไปเพราะไม่มีเวลาคิดแล้ว แต่เมื่อขึ้นไปถึงเชิงบันไดด้านบนก็นึกขึ้นได้ว่าตัวเองเพิ่งมาที่นี่เป็นครั้งแรก ยังไม่ชินกับสถานที่จึงหยิบสมุดบันทึกประจำกายที่จดข้อมูลจากกองกลางมาอย่างละเอียดออกมาดู

“ข้างบนฝั่งขวาเป็นห้องนอนของท่านประธาน ฝั่งซ้ายมือเป็นของเรา ส่วนด้านล่างเป็นห้องนอนของบอดีการ์ด...มีแม่บ้านมาทำอาหารให้ทุกเย็นเพราะมือเช้าและกลางวันท่านประธานทานที่บริษัท...จริงสิ ที่นี้มีแม่บ้าน” หญิงสาวคิดเร็วและเดินฉับๆ ตามหาแม่บ้านคนดังกล่าว ก่อนจะพบหญิงวัยกลางคนรายหนึ่งกำลังยืนปรุงอาหารอยู่ในครัว

“สวัสดิ์ค่ะ” เสียงหวานทักทายคนที่ยืนหันหลังให้ หญิงคนดังกล่าวจึงหันกลับมาเลิ่กคว่ำให้เธออย่างแปลกใจ แต่ครู่หนึ่งก็กลับมาเป็นปกติเหมือนเพิ่งคิดได้

“เลขาฯ คนใหม่ของคุณฐานัสหรือเปล่าคะ”

“ใช่ค่ะ หนูชื่อฟางข้าวค่ะ เพิ่งมาทำงานเป็นวันแรก ป้าชื่ออะไรหรือคะ” ชั้นแรกก่อนจะรบกวนอีกฝ่ายต้องทำความรู้จักกันก่อน

“อ๋อนค่ะ”

“ตอนนี้คุณฐานัสรออยู่ข้างบนแล้วค่ะ ฟางรบกวนป้าช่วยหยิบเหล่าขวดที่คุณฐานัสตีมีประจำให้ได้ไหมคะ พอดีฟางยังไม่รู้ที่เก็บ”

“สักครู่นะคะ” พอป้าอ๋อนรู้ว่าเจ้านายหนุ่มกลับมาแล้วก็รีบกุ๊กกุกหาเครื่องตีมีให้ทันทีอย่างรู้หน้าที่

“ขอบคุณมากนะคะ” หญิงสาวยิ้มให้ก่อนจะเดินเร็วๆ ออกไป

ร่างบางเคาะประตูห้องนอนของชายหนุ่มเบาๆ แต่กลับไม่มีเสียงใดเล็ดลอดออกมาจนเกิดความลังเล เดินวนเป็นหนูติดจั่นอยู่

หน้าห้องครุฑใหญ่ กองกลางบอกกับเธอว่าเวลาที่ฐานัสอาร์มณีไม่ดีต้อง
ระมัดระวังตัวเป็นพิเศษ เขาไม่ได้ทำร้ายร่างกายของเธอ แต่จะทำร้าย
จิตใจอย่างเจ็บแสบด้วยคำพูด

“คุณฐานัสเป็นคนปากเสียคนหนึ่งเลยครับ เห็นเงียบๆ อย่างนั้น
อย่าไปคิดลองดี เวลาเขาโกรธหรือกำลังหงุดหงิดให้ทำตัวเงียบๆ เข้าไว้
แล้วทุกอย่างจะดีเอง”

แล้วถ้าเธอเคาะประตูซ้ำอีกครั้งจะเป็นการกระตุ้นอารมณ์ของ
คนข้างในหรือไม่หนอ แพรรวินิตคิดไม่ตก

“เข้าไปสิ มัวยืนทำอะไร” ออสตินออกมาเห็นจึงสั่งเสียงเข้ม
สาวน้อยหันไปมองก่อนขมวดคิ้ว

“แต่ท่านประธานไม่ตอบรับนะคะ บางทีเขาอาจจะทำธุระส่วนตัว
หรืออาจจะไม่ต้องการให้ใครเข้าไปรบกวนก็ได้”

“ต่อให้เธอยืนเคาะจนถึงเข้าเขาก็ไม่ตะโกนออกมาบอกให้เธอ
เข้าไปหรอก จะเข้าก็เข้าไปเลย แค่ว่าให้รู้ตามมารยาทก็พอ”

อ้าว...แล้วเธอจะไปรู้หรือ หญิงสาวถอนหายใจ เริ่มอยากจับ
เจ้านายหวดกัณฑ์ด้วยแซ่ดัดนิสัย ทำไมเป็นคนแบบนี้กัน มือบางเปิด
ประตูและแทรกตัวเข้าไป ภายในห้องนอนไม่แตกต่างจากห้องทำงาน
เลย อากาศเย็นเฉียบเหมือนอากาศอยู่แถบขั้วโลกเหนือ ห้องกว้าง
กินพื้นที่เกือบครึ่งของเพนต์เฮาส์ ข้างในสุดเป็นเตียงนอนกว้าง ภายใน
ห้องนอนมีห้องแต่งตัวและมีมุมนั่งเล่นซึ่งเจ้าของห้องกำลังนั่งกอดดอก
เอนหลังฟังพนักโซฟาพาตซาสองข้างที่ยังไม่ได้ถอดรองเท้าขึ้นไปบนโต๊ะ
เห็นท่าที่ที่แตกต่างจากที่เธอเคยเห็นอย่างสิ้นเชิงแล้วทำให้แพรรวินิต
ขมวดคิ้ว

“เครื่องดีมีค่ะ” หญิงสาวกล่าวเสียงเรียบพลางรินเหล้าใส่แก้วให้
เขาพอประมาณ จากนั้นร่างบางก็พาตัวเองถอยไปยืนอยู่ห่างๆ คอย
ทำหน้าที่แม่บ้านต่อการเป็นเลขาฯ ส่วนตัวที่บริษัท ใช่มั้ยหน้านี้

แม่บ้านซัดๆ เมื่อก้าวขาเข้ามาในเพนต์เฮาส์แห่งนี้ โปรดอย่าเรียกเธอว่าเลขาฯ ส่วนตัวเลย เพราะแพรววณิชเกรงใจชื่อตำแหน่งเหลือเกิน... ถ้าไม่ใช่เพราะรักและเงินเดือนอันสูงลิ่ว หญิงสาวคงไม่พาตัวเองเข้ามาเป็นทาสในเรือนเบี้ยของเขาเป็นแน่

“มานั่งนี่สิ” ว่างสูงใหญ่เอ่ยเสียงเรียบ แต่ที่นั่นที่เขาซื้อเชิณมีเพียงพื้นที่ว่างซ่างๆ เท่านั้น แพรววณิชซึ่งใจครู่หนึ่ง น่าแปลกเหลือเกินที่ตอนนี้เธอไม่มีอาการตื่นเต้นแม้แต่น้อยเมื่อต้องอยู่ใกล้เขา แต่ความรู้สึกข้างในกลับเต็มไปด้วยความเป็นห่วง เมื่อตัดสินใจนั่งลงซ่างๆ จึงอดเตือนชายหนุ่มด้วยความหวังดีไม่ได้

“เหล่าไม่ติดต่อสุขภาพนะคะ มีวิธีผ่อนคลายความเครียดอีกหลายวิธี ถ้าท่านประธานไม่รังเกียจ วันหลังฟางจะหาวิธีมาให้ลองทำตามดูค่ะ”

“อยากทำงานต่อหรือเดินออกจากที่นี่พร้อมเงินสดเซย”

“เชิญท่านประธานดื่มให้สำราญใจ ขาดตกบกพร่องสิ่งใดบอกฟางมาได้เลยค่ะ” สาวน้อยฉีกยิ้มเอาใจเมื่อถูกขู่ไล่ออกกลายเป็น... คุณฐานันสคนขริ่มของฟาง เหตุใดเอาแต่ใจขนาดนี้ แต่ฟางจะดูแลตนเองค่ะไม่ต้องห่วง เธอมองเขาด้วยรอยยิ้มตามปกติวิสัย ฐานันสในตอนนี้อยู่เหมือนเด็กเกรคนหนึ่งในสายตาเธอ แต่แพรววณิชไม่พูดหรือเตือนเขาไล่เธอออกจริงๆ จะอดดูแลผู้ชายคนนี่ต่อไป

“ดื่มด้วยกันไหม” นึกครึ้มอกครึ้มใจอะไรมาชวนคนแปลกหน้าอย่างเธอดื่ม แพรววณิชจงทนก่อนจะสายหน้าไปมาเบาๆ

“เชิญท่านประธานเถอะค่ะ ฟางไม่ชอบดื่ม”

“เธอนี่ทำทางเรียบร้อย”

“เหมือนผ้ายับๆ พับไว้เลยค่ะ” ว่าตัวเองเสร็จก็หัวเราะขบขันออกมา

สายตาคมมองเธอหนึ่งพลางดื่มไปเรื่อยๆ ความจริงเขาหงุดหงิด

มากที่ถูกเรียกตัวเข้าไปในบ้านหลังนั้นทั้งที่ชายหนุ่มไม่คิดเข้าไปตั้งแต่แรก วันรวมญาติที่ไร้ความสำคัญเช่นนั้นเสียเวลาลิ้นดี ยิ่งเข้าไปยิ่งมีแต่เรื่องให้หงุดหงิดใจ ความตั้งใจแรกของเขาคือกลับมาทดสอบคุณสมบัติของเลขาฯ คนใหม่ต่างหาก ได้ยินกองกลางเข้ามาชมให้ฟังทั้งวันว่าดีอย่างนั้นดีอย่างนี้ทั้งที่หล่อนเพิ่งมาทำงานเป็นวันแรก...อย่ามาดีแต่ทำให้เสียเครดิตคนชมก็แล้วกัน

“มีแฟนหรือยัง”

“แค่ๆๆ” แพรรวนิตล้าล้าน้ำลายจนหน้าแดง จู๋ๆ ถูกถามคำถามนี้หมายความว่าอย่างไร หัวใจที่เต้นสับสนเพราะความเป็นห่วงเริ่มกลับมาเต้นแรงอีกครั้ง แต่สีหน้าคนถามไร้อารมณ์เหลือเกิน หล่อนก็ช่างกล้าคิดเข้าข้างตัวเองนะแพรรวนิต สาวน้อยส่ายหน้าตำหนิตัวเองในใจเบาๆ

“มะ...ไม่มีค่ะ ทำไม่หรือคะ”

“เพื่อเธอทำงานได้ ฉันไม่อยากเสียเวลาหาคนใหม่ด้วยเหตุผลไร้สาระ” เขาขยายความเสียงเรียบ มีความหงุดหงิดและตำหนิใครบางคนอยู่ในที ซึ่งแพรรวนิตเดาว่าชายหนุ่มคงจะหมายถึงเลขาฯ คนเก่าของเขา จึงพยักหน้าและยิ้มตาหยิกกลับไป

“อ้อ...ไม่ต้องเป็นห่วงค่ะ ฟางพร้อมทำงานรับใช้ท่านประธานทุกเมื่อ ต่อให้มีแฟนก็จะอยู่รับใช้ท่านประธานไปจนท่านประธานเปื้อนเลยค่ะ”

เอ...ทำไม่รู้สิกร้าคาญคำว่าท่านประธานที่หลุดออกจากปากตัวเองเสียจริง เหมือนเธอจะขี้บอขี้เอือเหลือเกิน ตื่นเต้นอะไรกันล่ะแพรรวนิต

“เรียกฉันเหมือนที่ทุกคนเรียกเถอะ ฟังแล้วร้าคาญหู่”

ไอ้...ไม่ใช่เธอคนเดียวที่รู้สึกอย่างนั้น คนฟังก็รู้สึกนี่นา สาวน้อยยิ้มขึ้นก่อนจะพยักหน้า เมื่อเหล้าหมดแก้วเธอก็จำต้องรินให้เขาใหม่ เพราะสายตาคมตวัดมองขวดเหล้าเหมือนออกคำสั่งอยู่บ่อยๆ จนหลังๆ

เธอต้องเรียนรู้ที่จะรินเองโดยไม่ให้เขาต้องใช้สายตามองอีก แต่ใจคอคุณฐานัสจะดื่มให้เมาหัวทิ่มหัวต๋างจริงๆ หรือนี้ ดื่มไม่หยุดเลยตั้งแต่มารถึง สายตาคมจากที่เรียบเฉยเย็นชา บัดนี้เริ่มหวานเยิ้มหน้อยๆ บ่งบอกว่าปริมาณแอลกอฮอล์ในร่างกายน่าจะอยู่ในระดับที่สามารถทำลายต่อมไร้ความรู้สึกรของเขาได้แล้ว

ผ่านบททดสอบฉลุย

ได้เห็นแววตาของร่างสูงใหญ่ฉ่ำเยิ้มด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์ แพรววนิตก็อยากจะเตือนเขาดูอีกครั้งว่าเหล้าไม่ดีต่อสุขภาพ แต่เกรงว่าจะถูกชายหนุ่มตอบแทนความหวังดีด้วยการแจกซองชาวกับเงินสดเซยจึงทำได้เพียงรินเหล้าไปเรื่อยๆ จนกระทั่งห้าทุ่ม ผู้ชายที่ดื่มอย่างเดียวโดยไม่พูดไม่จาก็น็อกหลับคาโซฟา ดวงตากกลมโตพิศมองใบหน้าคมคร่ำที่บัดนี้สิ้นฤทธิ์ไม่ต่างจากเด็กนอนหลับ ผิวแก้มที่มีไรหนวดขึ้นจางๆ แดงก่ำเหมือนคนแพ้แดด คาดว่าคงเป็นผลพวงจากแอลกอฮอล์ที่เขาดื่มเข้าไป

“คุณมีเรื่องอะไรไม่สบายใจหรือคะ ถึงดื่มหนักขนาดนี้...” เสียงหวานเอื่อยถามอย่างเป็นห่วง แน่แน่นอนว่ายามปกติเธอไม่กล้าพูดหรอก

สาวน้อยนั่งมองคนเมาจนหลับอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเริ่มมองหาวิธีพาเขาขึ้นไปนอนบนเตียงและเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ชายหนุ่มตามบัญชาที่เขาบอกไว้เมื่อเช้า ร่างเล็กเริ่มต้นจากการลองพยุงผู้ชายตัวสูงใหญ่ขึ้น

มาจากโซฟา แต่เวอร์กรรม...ไม่กระดิกเลย เหมือนไม้ซีกพายายมัจฉ
ไม้ซุงอย่างไรรออย่างนั้น ครั้นจะออกไปขอความช่วยเหลือจากออสติน
ก็เกรงว่าตนเองจะไม่ผ่านการทดลองงาน สาวน้อยถอนหายใจพรืด
อย่างไม่เข้าใจ เหตุใดเธอถึงขอความช่วยเหลือจากเขาไม่ได้ แค่นี้ให้
บอดีการ์ดหนุ่มช่วยลากผู้ชายตัวเท่าหมึกคนนี่ขึ้นไปนอนบนเตียงให้เธอ
เท่านั้น ไม่น่าจะผิดกติกาอะไรนี่นา...คิดแล้วร่างเล็กก็เดินเร็วๆ ออกไป
เคาะประตูห้องของออสตินทันที

“มีอะไร” เขาถามเสียงห้วน

เธอเปลือยไปเหยียบเท้าชายคนนี่ตอนไหนกัน ตั้งแต่หน้าที่แรก
จนถึงบัดนี้ไม่มีความเป็นมิตรให้กันเลย แต่หญิงสาวไม่อยากเสียเวลา
จึงบอกเจตนาธรรมณ์กับเขาโดยเร็ว

“ฟางพาคุณฐานส์ไปที่เตียงไม่ไหวค่ะ ربกวรคุณออสตินช่วย
พยุงพาเขาไปที่เตียงให้หน่อยได้ไหมค่ะ”

“นั่นเป็นหน้าที่เธอ”

แพรววนิตอยากจะมีรูจมุกลักสามสี่รู้ไว้พ่นลมหายใจเสียจริง
เธอคิดว่าเขาไม่ใช่คนเลี้ยงน้ำใจ และคงกำลังทดสอบเธออยู่ แต่หาก
ปล่อยให้เป็นอย่างนี้ไปเรื่อยๆ มีหวังฐานส์ได้นอนห้องชุดทำงานตัวเดิม
เป็นแน่

“ฟางรู้ค่ะว่าพวกคุณทดสอบฟางอยู่ เรื่องอื่นฟางจัดการได้
เปลี่ยนเสื้อผ้า เช็ดตัว หรืออะไรก็ตามที่เป็นเรื่องส่วนตัว ฟางไม่เกี่ยง
แต่การทดสอบของพวกคุณควรมีขอบเขตและอยู่บนพื้นฐานของความ
เป็นจริงนะคะ ฟางตัวเท่านั้น น้ำหนักตัวไม่ถึงห้าสิบกิโล ทำยังไงก็อึด
ยักษ์กลับไปนอนบนเตียงไม่ได้หรอกค่ะ ถึงจะได้ก็คงทุลักทุเลและ
คุณฐานส์อาจจะเจ็บตัว...หรือคุณอยากให้เจ้านายหัวร้างข้างแตกเพราะ
วิธีเคลือบย่ายของฟางล่ะค่ะ”

ออสตินขมวดคิ้วมองสาวน้อยที่มีดวงตากกลมโตเหมือนลูกกวาง

แสนชนแต่กลับจ้องตาสังโตอย่างเขาอย่างไม่เกรงกลัว

“ฟางจะไปรอในห้องนะคะ ถ้าคุณออสตินคิดได้แล้วว่าควรช่วยฟางก็เดินตามเข้ามา...แต่ถ้าไม่...พรุ่งนี้ฟางก็คงจะบอกคุณฐานัสตามตรงนั่นแหละค่ะว่าฟางลากเขาไม่ไหว และคุณก็ไม่มาโยตีเขาเลย...”

“เธอ!” บอดีการ์ดหนุ่มชี้หน้าคนชู้อย่างอึ้งๆ

แพรววนิตรีบฉีกยิ้มประจบทันที “ฟางล้อเล่นค่ะ รีบเข้ามานะคะ ดึกแล้ว ฟางเกรงว่าปล่อยคุณฐานัสไว้แบบนี้นานๆ แล้วเขาจะไม่สบายตัว”

ว่าแล้วร่างบางก็เดินกลับเข้าไปในห้องนอนของผู้เป็นเจ้าของนาย แต่รอไม่นานบอดีการ์ดหนุ่มก็เข้ามาช่วยพยุงร่างที่สูงใหญ่พองๆ กับตัวเขาไปนอนบนเตียง เมื่อเสร็จสิ้นภารกิจก็หันมากล่าวกับคนตัวเล็กแต่แสนเจ้าเล่ห์อย่างออกตัว

“ฉันทำงานผู้หญิงไม่เป็นหรอกนะ ถ้าหลังจากนี้เธอจัดการไม่ได้ ก็ควรพิจารณาตัวเองได้แล้ว”

“ไม่ต้องห่วงค่ะ ที่เหลือฟางจัดการเอง ขอขอบคุณออสตินมากนะคะ” หญิงสาวยิ้มให้อีกฝ่ายอย่างจริงใจ แต่ออสตินกลับเมินรอยยิ้มของเธอและเดินออกจากห้องไปโดยไม่คิดรำคาญ

สาวน้อยยักไหล่เบาๆ อย่างไม่คิดนำมาใส่ใจ โดยพื้นฐานเธอก็ไม่ใช่คนคิดเล็กคิดน้อยอยู่แล้ว สำหรับทำที่ไม่เป็นมิตรของออสตินหญิงสาวคิดว่าหากอีกฝ่ายรู้จักตัวตนของเธอ และเธอรูจักตัวตนจริงๆ ของเขามากพอ การอยู่ร่วมกันคงไม่เป็นปัญหาอะไร แต่ปัญหาใหญ่ของแพรววนิตตอนนี้มันอยู่ที่คนบนเตียงที่นอนเอกเขนกขมวดคิ้วเหมือนหงุดหงิดตลอดเวลาที่ต่างหาก

“เกิดมาตั้งแต่เล็กจนโตไม่เคยเปลื้องผ้าผู้ชาย แต่ครั้งนี้ลูกต้องทำเพราะมันเป็นงาน หวังว่าพ่อจะเข้าใจนะคะ” ปากเล็กปั้นพึมพำ

มือก็เลิกผ้าห่มคลุมร่างสูงใหญ่เอาไว้ก่อนจะคลานขึ้นไปนั่งบนเตียง แล้วสอดมือเข้าไปปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตอย่างทุลักทุเล พลันมือเล็กก็ชะงักเมื่อส่องร่องเตือนว่าเธอจะทำให้ตัวเองยุ่งยากไปทำไม ไวเท่าความคิด หญิงสาวเลิกผ้าห่มออกแล้วรีบปลดกระดุมออกจากรังดุมจนหมด

“แน่นอนจ้ะ... คิกๆ”

สาวน้อยหัวเราะเสียงทะเล้นเมื่อสายตาแสนชนเปลวไฟจ้องลอนตรงหน้าห้องของคนหลับอย่างลึมตัว ก่อนจะรีบถอดเสื้อออกจากกายแกร่งด้วยมือลั่นเทา โชคดีที่ฐานสหัสลับสนิท หากเขานอนลึมตามองการกระทำของเธอตอนนี้ แพร่วนิตคงทำอะไรไม่ได้เพราะทั้งเขินทั้งอาย เมื่อจัดการกับเสื้อของเขาเสร็จแล้วเธอก็ค่อยเหยียดขาออกจากเตียงไปเตรียมอ่างเล็กๆ กับผ้าขนหนูมาเช็ดตัวให้เขา แพร่วนิตค่อยๆ เช็ดให้คนหลับอย่างเบามือโดยเริ่มจากใบหน้าหล่อเหลา เช็ดไปก็ยิ้มอิมใจไป

ใครกันจะโชคดีเท่าเธอคงไม่มีอีกแล้ว แม้จะไม่ได้สมหวังครองรักกับเขา แต่ก็ได้อยู่ใกล้คอยดูแล ทำในสิ่งที่ไม่เคยคาดคิดว่าจะมีสิทธิ์ได้ทำ เมื่อเช็ดตัวเสร็จแล้วก็หยิบเสื้อนอนออกมาจากตู้เสื้อผ้าและสวมให้เขา ในตู้ไม่มีชุดนอน มีเพียงเสื้อยืดสีดำและขาวยาวคล้ายกางเกงนอน เธอเดาว่านี่คงจะเป็นชุดนอนของเขาคนนี้ เมื่อจัดการท่อนบนเสร็จเรียบร้อย คราวนี้งานหนักก็ตกไปอยู่กับส่วนล่างของร่างกาย

“บ้าจริง”

แก้มใสร้อนวูบเหมือนมีไอแดดร้อนๆ วิ่งผ่านหน้าเมื่อเธอเปลอมองลงไปยังกลางลำตัวของเขา หญิงสาวกัดปากอย่างใช้ความคิดครู่หนึ่งก่อนจะดึงผ้าห่มมาคลุมสัดส่วนชวนเขินของเขาเอาไว้ สอดมือเข้าไปค่อยๆ ปลดกระดุมและรัดซิปลงมา สาวน้อยที่ไม่เคยใกล้ชิด

บุรุษเพศมาก่อนหัวใจเต้นแรง เมื่อรู้ตชิบแล้วก็ค่อยๆ ดึงกางเกงตัวนอก และตัวในลงมาพร้อมกันจนพื้นปลายเท้า จากนั้นก็เลิกผ้าห่มขึ้นไปคลุมบริเวณกลางลำตัวของคนหลับแล้วเริ่มเช็ดตัวให้เขาโดยเว้นตรงส่วนสำคัญเอาไว้

“ฟู...” เป่าลมปากขับไล่ความตื่นเต้นออกไป เมื่อเช็ดตัวเสร็จก็เรียบริ้อยก็คลี่กางเกงนอนออกมาสวมให้ แต่พยายามดึงขึ้นไปอย่างไรก็ไม่พ้นกลางลำตัวยุ่

“ติดอะไร ขึ้นมาสิ!” พุดไปอย่างนั้น เธอรู้หรือว่าขอบกางเกงกำลังติดขนไม้้อย แต่จะทำอย่างไรให้มันขึ้นมาเกาะบนเอวสอบได้ โดยสวัสดิภาพกันละ ดวงตากลมโตหลับปีก่อนจะยกขอบกางเกงให้สูงขึ้นไปเพื่อให้มันไปสะดุดกับอะไรต่อมิอะไรของเขาก

“เฮ้อ...เสร็จสักที” ร่างบางแทบทิ้งตัวลงนอนอย่างหมดแรงเมื่อสวมกางเกงให้เขาได้สำเร็จ แต่หญิงสาวทำเช่นนั้นไม่ได้เพราะตอนนี้ก็ตึกมากแล้ว เธอควรรีบกลับไปอาบน้ำและพักผ่อนเพราะพรุ่งนี้จะต้องรีบตื่นก่อนคนเป็นนาย มีอบางหยิบรีโมตขึ้นมาปรับอุณหภูมิห้องให้อยู่ที่ยี่สิบห้าองศา ก่อนจะเดินไปปิดไฟในห้องและกล่าวกับคนหลับเสียงเบา

“ฝันดีนะคะ” รอยยิ้มของเธอละมุนเมื่อเอ่ยคำนั้นออกมา ก่อนจะปิดประตูอย่างเบามือแล้วกลับเข้าไปในห้องของตัวเอง

ทลายชั่วโมงต่อมา...

“คุณฐานัสคะ...ตื่นได้แล้วนะคะ ตอนนีดีทำแล้วค่ะ” แพรววนิตมายืนอยู่ข้างเตียงเมื่อได้เวลาตื่นของชายหนุ่ม ก่อนจะปลุกเขาเสียงหวานและแผ่วเบา ครู่หนึ่งคนหลับก็ค่อยๆ ขยับเปลือกตาและตื่นขึ้นมาพร้อมกับอาการปวดหัว

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ ฟางเตรียมน้ำอุ่นไว้ให้คุณแล้วนะคะ” สาวน้อยส่งยิ้มให้คนที่กำลังงัวเงีย ผมชี้ไม่เป็นทรง เขามองเธอและก้มลงมอง

ชุดตัวเองโดยไม่พูดอะไร แต่เมื่อลุกขึ้นนั่งครู่หนึ่งร่างสูงใหญ่ก็กลับมาเป็นคนเย็นชาตามเดิม เขาเดินหายเข้าไปในห้องน้ำอย่างเงียบเชียบ

แพรววนิตมองตามอย่างลึนๆ ราวครึ่งชั่วโมงเจ้านายมาดเนียบก็เดินออกมาจากห้องน้ำด้วยสภาพตัวเปียก มีหยดน้ำเกาะพรราวทั้งตัว รอบเอวสออบถูกพันด้วยผ้าขนหนูสีขาวสะอาด เขาเดินเซ็ดผมและหายเข้าไปในห้องแต่งตัว ครู่หนึ่งเลขาฯ ที่ทำหน้าที่ประหนึ่งสาวใช้ก็ถูกเรียกเข้าไปหา

“เรียบร้อยดีหรือยัง” เสียงราบเรียบเอ่ยถามความเห็น แพรววนิตซ่อนความประหม่าไว้ภายใต้แววตาสดใส เธอมองสำรวจร่างสูงใหญ่ในชุดสูทสีอ่อนพอดีตัว ก่อนจะเอ่ยกับคนตรงหน้าเสียงแผ่ว

“ขออนุญาตนะคะ”

หญิงสาวขยับเท้าเข้าไปชิดรองเท้าสลิปเปอร์คู่อ่อนจะยื่นมือขึ้นไปขยับเนกไทที่เบี้ยวนิดๆ ให้เข้าที่ แล้วขยับตัวออกมายืนห่างประมาณหนึ่งช่วงแขน ก่อนจะส่งยิ้มให้เขาอีกครั้ง

“เรียบร้อย หล่อเป๊ะเลยคะ”

“แต่งตัวเสร็จแล้วหรือ” เขามองเธอเหมือนฉงน แพรววนิตก็มองตัวเองที่อยู่^๑ในชุดเตรียมพร้อมทำงานก่อนจะเงยหน้าขึ้นตอบ

“ฟางจัดการตัวเองเสร็จก่อนเข้ามาในห้องคุณแล้วคะ... เข้านี้คุณฐานัสจะทานอะไรดีคะ”

“กาแฟกับขนมปังเหมือนทุกวันนี้แหละ” ลีนเสียงร่างสูงใหญ่ก็เดินออกไปด้านนอก เขาเดินลงไปชั้นล่างโดยมีร่างเล็กของเลขาฯ สาวเดินตาม

“ปกติคุณฐานัสทานอย่างนี้ทุกเช้าเลยหรือคะ” แน่นนอนว่าเธอรู้ข้อมูลนี้อยู่แล้ว แต่ก็ถามเขาอย่างชวนคุย

“อืม” เสียงขรัมตอบออกมาสั้นๆ

“วันหลังลองทานข้าวเจ้าดูไหมคะ อาหารเข้าเป็นมื้อที่สำคัญ

เดียวฟางทำให้” หญิงสาวเสนอตัว ก่อนจะถูกเขาตอบกลับมาเสียงเย็นจนหน้าเสียว

“อย่าทำเกินหน้าที่”

“ขอโทษค่ะ”

คนเป็นห่วงเกิดอาการใจแป้ว นึกโทษตัวเองที่เสนอตัวเกินขอบเขต พลันความอับอายก็ไหลเวียนไปทั่วหน้าจนรู้สึกชาเหมือนถูกลากไปตบแรงๆ แต่คนพูดไม่ได้ใส่ใจสังเกต เดินไปสวมรองเท้าที่วางอยู่หน้าประตู ออสตินที่มารอเจ้านายอยู่ก่อนแล้วรีบเปิดประตูให้ จากนั้นสองหนุ่มก็ออกไปจากเพนต์เฮาส์ เหลือเพียงคนใจห่อเหี่ยวที่ยืนห่อไหล่อยู่ตามลำพัง

“จะยื่นตราอีกนานไหม อย่าเสียมารยาทให้เจ้านายรอนาน” บอดีการ์ดหนุ่มเปิดประตูเข้ามาเรียกร่างบางเสียงห้วน

“ไปแล้วค่ะ” สาวน้อยสุดหยาใจเข้าปอดลึกก่อนจะฉีกยิ้มให้กำลังใจตัวเองและพยายามไม่ใส่ใจคำพูดเย้ยชาของคนเป็นนายอีก เพราะเธอเองนั้นละที่ชอบบุคลิกเช่นนี้ของเขา ดังนั้นก็จงอย่าคิดเล็กคิดน้อยหากจะถูกคำพูดใดๆ ทำร้ายจิตใจ

๕

ตั้งแต่เอมอรลาออกไปเมื่อเดือนที่แล้วก็ไม่มีใครทำงานได้ถูกใจ ฐานัสเลยสักคนเดียว เลขาฯ คนนั้นคล่องแคล่วว่องไวทุกอย่าง เธอรู้ใจเขาและเป็นเลขาฯ ที่ไม่จู้จี้จุกจิกจนน่ารำคาญ ทุกอย่างอยู่บนพื้นฐานของความพอดี ทำให้การสรรหาคนมาแทนที่เธอเป็นไปได้ยาก หลายคนที่รับเข้ามามักส่งสายตาน่ารำคาญให้เขาเสมอ คอยแต่จะยั่วแหยงและประพาดติตัวไม่เหมาะสมจนชายหนุ่มทนไม่ไหวต้องไล่ออกไป

แต่เมื่อวานนี้เขาได้เลขาฯ คนใหม่มาอีกครั้ง ทว่าครั้งนี้แตกต่างจากสี่คนก่อนหน้าที่เขาไล่ออกไปอย่างสิ้นเชิง การทำงานของเธอคล้ายคลึงเอมอรมาก ทำหน้าที่ที่เอมอรเคยทำให้เขาได้ตามต้องการ

เรื่องงานที่บริษัทก็มีแนวโน้มว่าจะทำได้ดีเช่นกัน แต่ความรู้สึกบางอย่างบอกฐานส์ว่ามันไม่เหมือนกันเสียทีเดียว เขาารู้สึกแปลกๆ แต่ก็บอกไม่ถูกว่ามันคืออะไร

สายตาคมมองเลขาฯ สาวร่างเล็กที่กำลังตั้งหน้าตั้งตาทำงานอยู่ที่โต๊ะของเธอครู่ใหญ่จนเหมือนคนถูกมองจะเริ่มรู้สึกตัวจึงเงยหน้าขึ้นมามองเขา แต่ฐานส์ไม่คิดหลบสายตาจนคุณนั้น เขาจ้องลึกลงไปในดวงตากลมใสเหมือนกำลังทดสอบอะไรบางอย่าง แต่จนแล้วจนรอดคนตัวเล็กก็ไม่ได้แสดงท่าทีใดๆ ออกมาและไม่คิดหลบสายตาของเขาลักวินาทีจนเป็นฐานส์เองที่ต้องยอมยกธงขาว

“ขอกาแฟแก้วหนึ่ง”

“แต่ปางเพิ่งซงให้คุณเมื่อสิบนาทีที่แล้วเองนะคะ” น้ำเสียงของเธอแสดงความห่วงใยออกมาอย่างชัดเจน สันนิษฐานของฐานส์จึงบดกันแน่น เขาใช้ความเยียบย็นยืนยันความต้องการ คนใต้อับังคับบัญชาจึงค้อมศีรษะเล็กน้อยแล้วเดินหายออกไปจากห้อง

คิวหนามวมดเป็นปมอย่างไม่เข้าใจ เขารู้สึกว่าแวตาท่วงใยอย่างจริงใจของเธอคือจุดที่ทำให้แพรววนิตแตกต่างจากเอมอร แต่เธอเพิ่งมาทำงานกับเขาได้เพียงวันเดียว จะมาเป็นห่วงเป็นใยอะไรกับคนอย่างเขานักหนา แม้แต่คนในครอบครัวเดียวกันบางครั้งก็ไม่ได้แสดงความห่วงใยกันขนาดนี้ แต่ความสงสัยของชายหนุ่มก็ถูกยุติลงด้วยเสียงเคาะประตู ก่อนที่ร่างสูงใหญ่ของเพื่อนสนิทจะเดินเข้ามา

“ปางทำงานเป็นยังไงบ้าง เรียบร้อยดีใช่ไหม” น้ำเสียงของกองกลางบ่งบอกว่ากำลังอารมณ์ดี แน่ใจว่าเพื่อนของเขาตอนนี้เป็นคนอารมณ์ดี ไม่ค่อยหงุดหงิดอะไรง่าย ๆ แตกต่างจากเขาที่พร้อมหงุดหงิดทุกอย่างภายใต้ใบหน้าเรียบเฉย

“ก็ทำงานเรียบร้อยดี” สายตาคมสังเกตเห็นอาการของเพื่อนรักก่อนจะเอ่ยถามเป็นประโยคสั้นๆ “ชอบหรือ”

“ชอบตั้งแต่แรกเห็นเลยละ...น่ารัก อัจฉริยะดี ยิ้มเก่ง ทำงานก็เก่ง คนนี้สเปกเลย...ฉันอยากจีบ” กองกลางยอมรับตามตรงพลางยิ้มจนแวตาคือเป็นประกายเมื่อเอ่ยถึงคนที่เพิ่งออกไปจากห้อง

“จะจีบก็ตามสบาย เพื่อนกันไม่มีปัญหา แต่ถ้าเป็นคนอื่นคงต้องกีดกันไว้ก่อน...ขี้เกียจหาเลขาฯ คนใหม่”

ความจริงหน้าที่ดูแลเขาที่เพนต์เฮาส์ หากจะจ้างแม่บ้านสักคนก็คงทำได้ แต่การจะหาคนไว้วางใจได้และสามารถคุยเรื่องเดียวกันได้ตลอดเวลาคงยาก เขาเป็นคนเงียบขรึมและพูดน้อย แต่ภายใต้ความเย็นชาคือนิสัยใจร้อนอย่างหาตัวจับยาก ฐานส์ไม่ชอบบอใคร เขาต้องการให้ทุกหน้าที่จบลงในคนคนเดียว ซึ่งเอมอร์ก็ตอบสนองความต้องการของชายหนุ่มทุกอย่าง และดูเหมือนว่าแพรววนิตก็กำลังจะทำเช่นนั้นได้อีกคน

แต่ความรักเป็นอุปสรรคต่อการทำงาน ภารกิจของเอมอร์ก็ือเป็นตัวอย่างที่ดี ตอนหล่อนไร้พันธะก็สามารถทำงานให้เขาได้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง แต่เมื่อมีคนรักก็ทำให้คุณภาพงานเริ่มตกต่ำลง มีปากเสียงกับคนรักถึงขั้นฝ่ายนั้นบุกมาตามถึงที่เพนต์เฮาส์จนเธอต้องตัดสินใจลาออก ภารกิจหนุ่มจึงไม่ต้องการให้เลขาฯ ของเขามีพันธะในทางกลับกัน หากคนรักของเธอเป็นคนที่เขารู้จักและสนิทชิดเชื้ออย่างเช่นกองกลางแล้ว ชายหนุ่มคิดว่าเรื่องอาการหึงหวงไร้สาระคงไม่มีวันเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

“ได้ข่าวว่าคนที่ล่าบาทหาเลขาฯ ให้นายเป็นพวกฉันไม่ใช่หรือ” หนุ่มเชื้อสายจีนทำหน้าที่หมั้นไว้ ฐานส์ยกไหล่ก่อนที่เสียงเคาะประตูจะดังขึ้น

ร่างบอบบางที่หายออกไปไม่ถึงลิบนาทีแทรกตัวเข้ามาพร้อมกับถาดเลิร์ฟกาแฟ เธอส่งยิ้มให้คนในห้องก่อนจะเอากาแฟมาเลิร์ฟที่โต๊ะ แต่เมื่อเห็นแก้วเดิมพร่องไปแค่ครึ่งเดียวก็ขมวดคิ้ว แต่หญิงสาวไม่ได้

พูดอะไร เธอเก็บแก้วเดิมขึ้นมาวางบนถาดแล้วเดินหายออกไปจากห้องทำงานอีกครั้ง

“คนนี่แหละแม่ของลูก” กองกลางมองตามและกล่าวขึ้นยิ้มๆ ก่อนจะดึงสายตากลับมาที่เพื่อนรักซึ่งกำลังมองเขาด้วยสายตาเรียบนิ่ง

“ออกไปได้แล้วฉันจะทำงาน”

“ครับท่าน เย็นนี้ทำตัวให้ว่างด้วยนะครับ กระผมกับคุณแม่ชานัดกันดื่ม...ที่เก่าเวลาเดิม”

“อืม” นักธุรกิจหนุ่มตอบรับคำชวนสั้นๆ ก่อนจะละสายตาจากใบหน้ากวนๆ ของเพื่อนรักและเริ่มทำงานต่อ

ใกล้เวลาพักเที่ยงแพรววนิตรีบออกไปจัดการเรื่องอาหารกลางวันให้กับเจ้านาย หญิงสาวนำอาหารสองถึงสามเมนูมาจัดวางไว้บนโต๊ะอาหารขนาดเล็กที่อยู่ภายในห้อง ก่อนจะเดินเข้าไปเรียกชายหนุ่มมารับประทานเมื่อถึงเวลา

“ฉันยังไม่หิว” เสียงขรมเอยขึ้นโดยที่เจ้าตัวไม่แม้แต่จะละสายตาจากหน้าจอคอมพิวเตอร์

สาวน้อยมองร่างสูงใหญ่ที่นั่งหลังตรงทำงานโดยไม่พักมาตลอดทั้งเช้าอย่างเป็นห่วง วันนี้เธอเตรียมเมนูโปรดของเขาเอาไว้ สั่งจากร้านที่กองกลางแนะนำมา แต่ดูเหมือนฐานันท์จะไม่แยแสอาหารของเธอเลยสักนิด

“ตอนนี้เที่ยงกว่าแล้วนะคะคุณฐานันท์ เมื่อเข้าคุณก็ทานแค่กาแฟกับขนมปังปัง ทานข้าวผัดเวลาเดียวจะเป็นโรคกระเพาะเอานะคะ”

สายตาคมละจากหน้าจอตัวตมมองคนหวังดีหนึ่ง ทว่าแววดาคู่คมกำลังหงุดหงิดคนจู้จี้จ้าน แน่นอนว่าแพรววนิตรีู้ตัว แต่เธอไม่ยอมให้เขาทำลายกระเพาะตัวเองบ่อยๆ เพราะเมื่ออายุมากขึ้นจะมีอีกสารพัดโรคตามมา และสุขภาพของเขาก็จะเสียหายหากเขาไม่รีบดูแล

ฐาน์สถอนหายใจก่อนจะลุกจากเก้าอี้แล้วเดินมาที่นั่งโต๊ะอาหาร สาวน้อยยิ้มแก้มปริที่สามารถดึงเขาออกจากงานได้สำเร็จ เธอเดินตามเขาไปที่โต๊ะและนำเสนอเมนูอาหารเลี้ยงใส่

“วันนี้มีใบเหลียงผัดไข่ แกงจืดเต้าหู้หมูสับกับปลาทรายทอดกรอบค่ะ พี่กองบอกว่าคุณฐาน์ชอบทาน ฟางเลยโทร.สั่งจากร้านใกล้ๆ บริษัท...ต้องการอะไรเพิ่มเติมไหมคะ”

“ไม่ละ” เขาตอบสั้นๆ ก่อนจะเริ่มรับประทานอาหารบนโต๊ะ ขณะที่คนสรรหาอาหารยืนมองยิ้มๆ อย่างลึ้มตัว กระทั่งสายตาคมตัวดมองนั้นละเธอจึงห่อไหล่ลงและยิ้มเหย

“เธอทานหรือยัง”

เป็นคำถามธรรมดาแต่กลับทำให้หัวใจคนฟังพองโตคับอก ทว่าแพรววนิตเก็บอาการเก่ง เธอส่ายหน้ายิ้มๆ ก่อนจะตอบอย่างไม่คิดมาก

“เดี๋ยวฟางทานทีหลังได้ค่ะ”

“ทานผิดเวลาจะเป็นโรคกระเพาะไม่ใช่หรือ เพิ่งบอกฉันอยู่หยกๆ”

ถูกเขาย้อนจนไปต่อไม่เป็น ยกมือลูบท้ายทอยอย่างเขินๆ

“งั้นฟางขออนุญาตออกไปหาอะไรทานก่อนนะคะ แล้วฟางจะรีบเข้ามาเก็บจาน...ทานเยอะๆ นะคะ” เธอพูดเร็วๆ แล้วทำท่าจะออกไปจากห้อง ก่อนจะชะงักปลายเท้าหมุนตัวกลับมามองเจ้าของเสียงขมิ้มอย่างอึ้งๆ

“ทานด้วยกันสิ ฉันทานคนเดียวไม่หมดหรอก”

“จะดีหรือคะ” สาวน้อยมองคนชวนอย่างเกรงใจ แต่ฐาน์สัสไม่พูดซ้ำ เขาใช้สายตาเรียบนิ่งบังคับให้เธอนั่งลงข้างๆ ทำเอาแพรววนิตเกร็งจนปวดกล้ามเนื้อไปหมด ทว่านั่งกันยังไม่ทันอุ่นก็ต้องดีดกายขึ้นมาอย่างรวดเร็ว

“ฟางขอไปเอาจานกับช้อนแป็บหนึ่งนะคะ” ว่าแล้วก็ยิ้มตาปิดให้คนใจดีที่อุตลัษท์ชวนเธอร่วมโต๊ะอาหาร

“ดีใจอะไรนักหนา”

เสียงนั้นดังมาจากเจ้าของร่างสูงใหญ่ขณะที่เธอกำลังผล่ออกจากโต๊ะ หญิงสาวหน้าร้อนผ่าวเมื่อรู้ตัวว่าตนเปลือยแสดงความรู้สึกจนเกินพอดี แต่เธอยอมรับว่าดีใจจนเกือบอาการไม่อยู่ หญิงสาวอมยิ้มก่อนจะเดินเร็วๆ ไปหยิบอุปกรณ์ใส่อาหารในครัวเล็กๆ ด้านนอกเพื่อมาร่วมโต๊ะกับเขา

“ฟางครับ มาทานข้าวด้วยกันสิ พี่ซื้อมาเพื่อเราด้วยนะ” กองกลางเอ่ยชวนอย่างมีน้ำใจทำให้คนตัวเล็กหยุดชะงักอยู่ตรงหน้าเขา

“ขอบคุณมากนะคะพี่กอง แต่ว่า...คุณฐานันสขวนฟางทานด้วยข้างในค่ะ” หญิงสาวบอกอย่างเกรงใจก่อนจะได้รับสายตาศิวจากกองกลางและเมธา

“หมอนั้นนะหรือชวนฟางทานข้าว”

“ใช่ค่ะ” หญิงสาวยืนยันหนักแน่น ก่อนจะมองสองหนุ่มที่กำลังมองหน้ากันอย่างไม่เข้าใจ...แปลกนักหรือแค่เจ้านายชวนรับประทานข้าวเพราะกลัวจะไม่หมด

“นั่นฟางรีบไปเถอะครับ เดี่ยวเจ้าพ่อจะองค์ลงซะก่อน...แต่วันหลังพี่ขอจองตัวเรานะ” กองกลางบอกอย่างใจดี สาวน้อยจึงพยักหน้ายิ้มๆ ก่อนจะรีบเข้าไปหาคนในห้อง

ข้าวในงานของฐานันสขร่องลงไปคำเดียว บ่งบอกว่าหลังจากเอ่ยปากชวนแพรววนิตเขาก็ไม่ได้รับประทานอะไรอีกและนั่งรอเธอเมื่อร่างบางนั่งลงบนเก้าอี้ข้างกันมือหนาจึงเริ่มตักอาหารอีกครั้ง

“ทานเยอะๆ นะคะ” หญิงสาวบอกด้วยรอยยิ้มหลังจากตักใบเหลียงผัดไข่ใส่จานให้เขา ฐานันสขรับประทานไปเรื่อยๆ แต่ทุกครั้งที่สาวน้อยตักอาหารวางลงบนจานเขาก็รับประทานจนหมด คนบริการจึงยิ้มไม่หุบและรับประทานข้าวไปอย่างมีความสุข

“เย็นนี้คุณฐานันสขอยากทานอะไรเป็นพิเศษไหมคะ ฟางจะได้โทร.

ไปบอกแม่บ้านเอาไว้”

“เย็นนี้มีนัดที่บ้านเมธา”

คิวเรียวยสวยเล็กซึ้งอย่างแปลกใจ ก่อนที่คนพูดจะอธิบายเสียงเรียบ

“ฉันไม่ชอบเที่ยวข้างนอกถ้าไม่จำเป็น เวลาอยากดื่มถ้าไม่ใช่ที่เพนต์เฮาส์ก็เป็นที่บ้านเมธา”

“ลั้งสรรกันบ่อยไหมคะ”

“เรื่อย ๆ”

ช่างเป็นการอธิบายที่แสนสั้น ดวงตากลมโตลอบมองร่างสูงที่กำลังรวบรวมข้อบ่งบอกว่าเขารู้แล้ว เธอจึงส่งคำสุดท้ายเข้าปากแล้วรวบรวมข้อตาม

“อิมแล้วหรือ” เขาหันมาถาม

“อิมแล้วค่ะ ฟางกระเพาะเล็ก ทานได้น้อยค่ะ”

“ตัวถึงได้แค่นี้”

“เล็กๆ กำลังน่ารักค่ะ” ชมตัวเองอย่างไม่มีเหนียมอาย ชมเสร็จก็บิดปากขำจนหน้าหมั่นไส้ แต่แล้วหญิงสาวก็ต้องชะงักเมื่อเธอเห็นมุมปากของคนตัวโตเหมือนมีรอยยิ้มนิดๆ แพร่วินิตกะพริบตาอึ้งๆ ไม่คิดว่าการชมตัวเองเล่นๆ ของเธอจะสามารถเรียกรอยยิ้มจากเสือยิ้มยากอย่างเขาได้ แม่ได้เห็นเพียงเลี้ยววินาที แต่เชื่อเถอะว่าคืนนี้เธอจะต้องนอนหลับฝันดีอย่างแน่นอน หญิงสาวอมยิ้มอย่างดีใจ...
ต่อไปฟางจะชมตัวเองบ่อยๆ

ทลั้งเลิกงานหนุ่มๆ ก็มาลั้งสรรค์กันที่บ้านของเมธา เป็นบ้านจัดสรรหลังขนาดกลาง มีพ่อบ้านพ่วงหน้าที่คนสวนหนึ่งคนคอยทำกับแกล้มและบริการเจ้านาย ภายในบ้านไม่มีเสียงเพลง มีแต่โทรทัศน์ที่เปิดทิ้งไว้พอให้ได้ยินเสียงแต่กลับไม่มีคนดูเพราะหนุ่มๆ กำลังคุยกัน

อย่างออกรส แต่ส่วนใหญ่เป็นกองกลางเสียมากกว่าที่พูดตลอดเวลา เพราะทั้งฐานัส เมธา หรือแม้แต่เอสตินต่างเป็นกลุ่มคนที่สงวนคำพูดที่นั่น

“เบื้อใหม่ครับฟาง พวกผู้ชายคุยกันมีแต่เรื่องไร้สาระ” กองกลางหันมาถามสาวน้อยที่นั่งข้างเจ้านายหนุ่มอย่างใส่ใจ เพราะหัวข้อเรื่องที่พวกเขาคุยกันมีแต่เรื่องหุ่น เรื่องรถ เรื่องฟุตบอล และอีกมากมายที่ล้าแล้วแต่ไม่ใช่กิจกรรมที่อิสตรีโปรดปราน เขาเกรงว่าเธอจะเบื้อเสียก่อน แต่แพรววนิตกลับส่ายหน้าและส่งยิ้มบางๆ ให้คนถาม

“ไม่เบื้อค่ะ คุยไปเถอะ ฟางชอบฟัง”

“แล้วนี่ฟางมาทำงานกับเพื่อนพี่ ครอบครัวย่าอะไรหรือเปล่าครับ” คนจิบเริ่มชวนสาวน้อยคุยอย่างแนบเนียน แต่ช่างเป็นคำถามที่ทำให้แพรววนิตตอบยากเหลือเกิน หญิงสาวยิ้มแหย่ก่อนจะสารภาพตามตรง

“ฟาง...ไม่ได้บอกที่บ้านค่ะว่าย้ายเข้าไปอยู่ในเพนต์เฮาส์ของคุณฐานัส”

“อ้าว...” หนุ่มๆ พากันมองเธออึ้งๆ ต่างจากฐานัสที่เพียงแค่ขมวดคิ้วมองคนตัวเล็กขี้ๆ สายตาดูๆ

“ทำไมถึงไม่บอก” เป็นคำถามจากคนเป็นนายที่ทำให้แพรววนิตหัวใจเต้นแรงอย่างไรเหตุผล

“กลัวท่านเป็นห่วงค่ะ” คนมีความผิดก้มหน้าสารภาพตามตรง แต่เมื่อเหลือบมองคนถามก็พบว่าเขากำลังมองเธออย่างไม่พอใจ สายตาเรียบนิ่งเริ่มมีแววดุดันนิดๆ

“เอาเบอร์พี่เธอมา ฉันจะขออนุญาตท่านเอง” ว่าแล้วมือหนาก็หยิบโทรศัพท์ออกมารอ แต่หญิงสาวรีบปฏิเสธอย่างเกรงใจ

“เดี๋ยววันหลังฟางโทร.บอกท่านเองดีกว่าค่ะ”

“เอาเบอร์มาอย่าให้พูดซ้ำ” ฐานัสย้ำเสียงขริม คนถูกบังคับจึงมี

สีหน้าลำบากใจ ครั้นหันไปขอความช่วยเหลือจากสามหนุ่มก็ไม่มีใครยื่นมือเข้ามาช่วยเธอ หน้าซำยังดูเหมือนว่าทุกคนจะเห็นด้วยกับคนเผด็จการ

“ฟางจำเบอร์ท่านไม่ได้ค่ะ พ่อเพิ่งเปลี่ยนเบอร์ไม่นาน แล้วเบอร์ก็อยู่ในโทรศัพท์ซึ่งฟางลืมทิ้งไว้ในรถค่ะ”

“ไปหยิบมา” เขายังไม่ยอมง่ายๆ ส่งสายตาเรียบนิ่งบังคับให้เธอลุกไปเอาโทรศัพท์ที่ลืมไว้ในรถจนได้

แพรววนิตลุกขึ้นอย่างจำใจ เธอเป็นเด็กต่างจังหวัด จากบ้านมาตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัยปีหนึ่ง ได้กลับบ้านปีละไม่กี่หน แต่เธออาศัยอยู่ในหอพักหญิงมาโดยตลอด แล้วถ้าครอบครัวของแพรววนิตรู้ว่าเธอย้ายเข้าไปอยู่ร่วมชายคากับผู้ชายร่างหมีถึงสองคน พวกท่านจะว่าอย่างไร...ดีไม่ดีอาจจะสั่งให้เธอลาออกและกลับไปอยู่บ้านเสียด้วยซ้ำ เพราะคนต่างจังหวัดโดยเฉพาะบ้านเธอถือเรื่องชื่อเสียงเป็นสำคัญ สายตาคณายนอกอาจมองเธอไม่ดี แม้ความเป็นจริงจะไม่ได้มีอะไรเสียหายก็ตาม

ทว่าขณะก้าวเท้าออกจากไซฟา พลันปลายเท้าก็ไปสะดุดกับขาโต๊ะเตี้ยที่วางกับแกลั่มและแก้วเครื่องดื่มของหนุ่มๆ เป็นเหตุให้คนไม่ทันระวังหน้าทิ่มลงไปข้างหน้า โชคดีที่วงแขนแกร่งของใครบางคนคว้าเธอไว้ทันและรั้งร่างบางกลับมาสู่ตรง เธอจึงนั่งลงไปบนตักแข็งๆ โดยอัตโนมัติ

“ระวังหน่อย” เสียงขรมดังขึ้นใกล้หู มันใกล้เสียจนทำให้แพรววนิตเวียนหัวไปหมด หญิงสาวนั่งตัวเกร็งอย่างทำอะไรไม่ถูก ก่อนจะตั้งสติได้แล้วรีบลุกจากตักเจ้านาย

“ขอโทษค่ะ พะ...ฟางไม่ได้ตั้งใจ” ยกมือให้ชายหนุ่มปลกๆ

“ใจเย็นๆ ครับฟาง มันเป็นอุบัติเหตุ ไม่มีใครว่าอะไรฟางหรอกครับ หึๆ” กองกลางส่งยิ้มเอ็นดูมาให้ แต่แพรววนิตยังไม่หายตกใจ

ครั้นเมื่อมองไปยังเจ้าของตักกลับพบว่าเขาทำหน้าที่ไม่ได้แสดงอาการ หงุดหงิดอย่างที่เธอกังวล แต่กระนั้นคนตัวเล็กก็ยังไม่วายขอโทษ อีกครั้งแล้วเดินเร็วๆ ออกไปเอาโทรศัพท์เพื่อโทร.หาบิดาตามคำบัญชา ของคนจอมบงการ

ครั้นเมื่อลองต่อสายถึงบิดาและยื่นโทรศัพท์ให้เจ้านายหนุ่ม แพรววนิตก็มองอย่างลึนๆ ก่อนที่ร่างสูงใหญ่จะลุกขึ้นแล้วเดินไปคุย ข้างนอกจึงไม่มีใครรู้ว่าฐานันสขออนุญาตบิดาของเธออย่างไร ชายหนุ่มหายไปไม่ถึงสิบนาทีก็กลับเข้ามาพร้อมยื่นโทรศัพท์คืนเธอ

“พ่อว่ายังไงบ้างคะ” ดวงตากกลมโตมองเจ้านายอย่างลึนๆ สายตา เรียบนิ่งตัวตมมองคนถามก่อนจะพูดเสียงเรียบ

“อนุญาต แต่มีข้อแม้ว่าสุดสัปดาห์นี้ฉันต้องพาเธอกลับบ้านและ ไปแสดงความบริสุทธิ์ใจกับท่าน”

“เอ่อ...” แพรววนิตถึงกับอึ้งเมื่อได้ฟังข้อเสนอของบิดา แต่เธอ อึ้งยิ่งกว่าเมื่อรู้ว่าฐานันสตอบรับเงื่อนไขดังกล่าว

“พรุ่งนี้อย่าลืมจองตั๋วเครื่องบินไปหาดใหญ่” เขาออกคำสั่งก่อนจะ ยกแก้วเหล้าขึ้นดื่มเบาๆ

“ฉันไปด้วยคนสิ” กองกลางรีบขอ ขณะที่เมธาธิปไตย

“ฉันขอบาย”

“ฉันไปแคว้นเดียว” คำตอบสั้นๆ ทำให้กองกลางเบือนหน้าหนี อย่างเชิงๆ เพราะนั่นหมายความว่าตัวเครื่องบินจะไม่มีรายชื่อของเขา ร่วมเดินทางด้วยอย่างแน่นอน

หาดีหลวงชวนใจสืบ

กลับจากบ้านของเมธาแพรววนิตก็เข้ามาทำหน้าที่ของตัวเอง ต่อจนกระทั่งชายหนุ่มเข้านอนเธอจึงกลับมาพักผ่อน หญิงสาวตั้งนาฬิกาปลุกเร็วกว่าเดิมราวครึ่งชั่วโมงเพื่อลงไปเตรียมอาหารเช้าให้คนตัวโตที่มักดื่มกาแฟเป็นประจำทุกเช้า เธอลงมือทำข้าวต้มกุ้งรสกลมกล่อมอย่างสุดฝีมือ เมื่อจัดอาหารใส่กล่องเรียบร้อยแล้วก็ขึ้นไปเตรียมเสื้อผ้าสำหรับใส่ไปทำงานวันนี้และเปิดน้ำอุ่นใส่อ่างจนเต็ม บีบยาสีฟันไว้ให้พร้อมสรรพก่อนจะเดินไปปลุกคนหลับให้ลุกขึ้นมาทำกิจวัตรประจำวัน

“ยังไม่อาบน้ำหรือ” เสียงทุ้มต่ำเอ่ยถามหลังจากตื่นนอน

แพรววนิตก้มลงมองชุดนอนลายการ์ตูนสีฟ้าอ่อนของตัวเอง ก่อนจะยิ้มแหยๆ เป็นเพราะวันนี้เธอเอาเวลาไปทำอาหารจึงยังไม่ได้อาบน้ำแต่งตัว

“เดี๋ยวฟางจะรีบไปอาบน้ำแต่งตัวค่ะ ไม่เกินสิบห้านาทีจะรีบเข้ามา”

“ไม่ต้องรีบก็ได้” เขาบอกเพียงเท่านั้นก็เดินหายเข้าไปในห้องน้ำ แต่แพรววินิตก็ไม่ได้เวลาให้เสียเปล่า แม้เขาจะบอกเธอว่าไม่ต้องรีบ แต่หญิงสาวก็รีบทำกิจวัตรของตัวเองให้เสร็จก่อนคนเป็นนายอยู่ดี เมื่อเขาเดินออกจากห้องน้ำด้วยสภาพเปียกโชก มีหยดน้ำเกาะพรราว เต็มตัวไม่ต่างจากเมื่อวาน เลขาน ร่าเง็กก็จัดการตัวเองให้อยู่ในชุดพร้อมทำงานแล้ว

“รีบอะไรขนาดนั้น”

สาวน้อยไม่ได้ตอบ รอให้ชายหนุ่มเข้าไปใส่เสื้อผ้าและเรียกเธอเข้าไปเช็กความเรียบร้อยก่อนออกมาเหมือนเมื่อวานไม่มีผิด กิจวัตรทุกอย่างดำเนินไปเหมือนวันก่อนๆ จนกระทั่งไปถึงบริษัท ประธานหนุ่มก็เลิกคิ้วขึ้นอย่างแปลกใจเมื่อเลขาน สาวยกขาเข้าตัวม้วนบนโต๊ะอาหาร

“อะไร” เขาถามเสียงต่ำ แต่คนที่ยอมพลีชีพฟันขัดคำสั่งเพื่อให้เขาได้รับประทานอาหารเช้าที่มีประโยชน์กลับส่งยิ้มเหมือนเด็กประจบไม่ดูสถานการณ์

“อาหารเช้าของคุณคะ ฟางตื่นมาทำเมื่อเช้า”

“ฉันทึ่ง?” โบกหน้าเรียบนิ่งเริ่มบึ้งตึง คนทำเกินหน้าที่จึงก้มหน้า ล่ามก็ผิดก่อนจะสารภาพเสียงอ่อย

“ฟางทราบค่ะว่าคุณไม่ได้สั่ง...แต่อาหารเช้าสำคัญมาก คุณควรได้ทานนะคะ”

“อู่นวย” แม้จะพูดเสียงห้วนเหมือนติตราคาญ แต่ร่างสูงใหญ่ กลับเดินมานั่งลงบนเก้าอี้ ส่งผลให้คนตั้งใจทำอาหารเช้าให้เขาฉีกยิ้มออกมาเต็มแก้ม บรรยายสรรพคุณของอาหารเช้ายกใหญ่

“อาหารเช้าเป็นมื้อที่สำคัญที่สุด ควรทานให้อิ่มและลดปริมาณลงในมื้อเที่ยงและมื้อเย็น หรือถ้าเลี้ยงอาหารมื้อเย็นได้จะดีมากค่ะ”

“เรียนมาเหมือนกัน” คำพูดสั้นๆ แต่หยุดการบรรยายของ

คนหวังดีได้ชะงัด “นั่งลงแล้วมาทานด้วยกันสิ...มันสำคัญมากไม่ใช่หรือ” หากเป็นคนอื่นพูดอาจจะเป็นคำชวน แต่ถ้าวินิตออกมาจากปากฐานันสนั้นคือคำสั่ง แต่แพรววินิตไม่ได้เตรียมมาเพื่อตัวเอง หญิงสาวจึงส่ายหน้าไปมา

“ฟางทำมาชามเดียวค่ะ คุณทานเถอะค่ะ เดี่ยวฟางลงไปทานที่ศูนย์อาหารของบริษัทก็ได้”

“นั่งลงมา ฉันทานคนเดียวไม่หมด” เขาสั่งเสียงเรียบและไม่ยอมแตะอาหารจนกระทั่งร่างบางยอมนั่งลงข้างๆ

แพรววินิตมีสีหน้าลำบากใจเพราะเธอไม่ได้เตรียมอะไรมาเลย ข้าวต้มมีอยู่ชามเดียวแล้วจะแบ่งกันรับประทานอย่างไร

“คุณทานก่อนได้เลยค่ะ เดี่ยวฟางไปเอาถ้วยใบเล็กกับช้อนมาตักแบ่งทาน” ว่าแล้วก็ทำท่าจะลุกออกไป แต่ถูกเสียงเข้มพูดตักเอาไว้

“ชอบทำอะไรให้ยุ่งยาก ในเมื่อเอามาทานี่ก็ใช้ช้อนเดียวกันนั่นละ”

“แต่ว่า...” หญิงสาวหน้าร้อนผ่าวเมื่อรู้ว่าต้องใช้ช้อนร่วมกับคนตรงหน้า แต่เธอไม่กล้าขัดเพราะถูกสายตารีบนิ่งมองดูๆ

“รับผิดชอบการกระทำของเธอซะ”

คนตัวเล็กก้มหน้าลงอย่างน้อมรับ เธอขอให้เขาเป็นฝ่ายตักก่อน แต่จนแล้วจนรอดฐานันสนี้ก็ไม่ยอมเลื่อนมือมาแตะช้อน เขานิ่งมองหน้าเธอจนแพรววินิตเริ่มทำตัวไม่ถูก

“คุณทานก่อนสิคะ...”

“ฉันไม่ได้สั่งให้เธอทำ...ในเมื่อเธอขัดคำสั่งฉันก็หาวิธีจัดการให้ข้าวมันหมดซะ อย่าให้เหลือแม้แต่คำเดียว”

ร่างบางห่อไหล่พลางลอบมองคนตัวโตอย่างรู้ลึกกุดตัน จะทำอย่างไรให้ข้าวหมดชามกันล่ะ นั่งมองเฉยๆ อยู่อย่างนั้นคงไม่พร้อมลงแน่ มือบางค่อยๆ เลื่อนไปจับด้ามช้อน ตักข้าวขึ้นมาในปริมาณที่

พอดี ก่อนจะเลื่อนไปจ่อตรงริมฝีปากได้รูปของคนจอมบังการ ลึนอยู่
ครู่ใหญ่ว่าเขาจะยอมอัปากรับข้าวต้มจากเธอไหม แต่เมื่อฐานันสยยอม
รับประทานแต่โดยดีคนตัวเล็กก็พลอยโล่งใจ และเริ่มขำมใจตักคำ
ที่สองส่งให้เขา ทว่าคราวนี้ชายหนุ่มไม่ยอมเปิดริมฝีปาก เวลาดาเรียบหนึ่ง
จ้องเธอเขม็ง พลันคนรู้ความหมายก็หน้าร้อนผะผ่าว หญิงสาวทำหน้าที่
ไม่ถูกมองซ่อนนในมือปลางลอบกลืนน้ำลาย

‘นี่เราต้องใช้ซ่อนร่วมกับคุณฐานันสยจริง ๆ หรือนี้...ฮือ...’

แม้จะรำร้องในใจแค่ไหนแต่สุดท้ายคนตัวเล็กก็จำต้องกลืนใจ
หันซ่อนเข้าปากตัวเอง มือบางสั้นเทาเหมือนคนขาดยา นึกโมโห
คนตรงหน้าที่ยังทำหน้าที่ไม่รู้ร้อนรู้หนาวทั้งที่เธอหวังดีกับเขาแท้ ๆ

“รีบตักคำต่อไปสิ ฉันรออยู่”

“ทานกันคนละครึ่งได้ไหมคะ เดี่ยวฟางทานที่หลังเอง สัญญา
เลยว่าจะเก็บไม่ให้เหลือน้ำลั๊กหยด” หญิงสาวพยายามต่อรองเพราะ
ตอนนี้มือของเธอแทบไม่มีเรี่ยวแรงจับซ่อนแล้ว

“อู่นาย” เสียงตำหนิไม่ได้จริงจ้งเหมือนก่อนหน้านี้ และหลังจาก
นั้นฐานันสยก็ลงมือตักข้าวต้มรับประทานเองเสร็จสรรพราวกับรู้ทันว่า
ใครบางคนกำลังถูกโรคกลุ้มเนื้ออ่อนแรงเล่นงานบริเวณฝ่ามือ เขา
เหลือไว้ให้เธอครึ่งหนึ่งตามที่หญิงสาวเรียกร้อง ก่อนจะเติมน้ำตามและ
ทิ้งประโยคสั้น ๆ ประโยคหนึ่งเอาไว้ก่อนจะลุกออกไป

“อ้อรอยดี...วันหลังทำมาอีกแล้วกัน...ทำเพื่อตัวเองด้วย”

หญิงสาวมองตามแผ่นหลังกว้างที่เดินกลับไปนั่งทำงานที่โต๊ะ
เรียบร้อยแล้วก่อนจะอมยิ้มดีใจอย่างปิดไม่มิด แต่เมื่อพบว่าสายตาคม
กำลังมองเธอเช่นกัน แพรววนิดก็รีบหลบตาจวบแล้วตักข้าวต้มเข้าปาก
อย่างเอาเป็นเอาตาย

คำชมจากฐานัสเปรียบเสมือนน้ำทิพย์จากสวรรค์ ซิลอมหัวใจสาวน้อยให้มียิ้มมีความสุขได้ตลอดเวลา แม้กระทั่งในห้องประชุมที่เหล่าผู้บริหารระดับสูงกำลังเคร่งเครียดกันอยู่ แต่เธอกลับเป็นคนเดียวที่อารมณ์ดีจนได้รับสายตาดูๆ จากร่างหนา

“ถ้าทุกอย่างเรียบร้อยไม่มีอะไรติดขัด ผมอยากให้มีการเปิดตัวสินค้าตัวใหม่ก่อนเทศกาลเฉลิมฉลองปีใหม่นี้”

“ได้ครับคุณฐานัส ไม่น่าจะมีปัญหาอะไร”

มือเรียวยาวตัวดัดปลายปากกาเร็วๆ ทว่าตัวอักษรทุกตัวกลับเรียงเป็นระเบียบสวยงาม แม้ในใจจะคิดถึงเรื่องอื่นแต่สมองอีกซีกก็จดจ่ออยู่กับงาน จนกระทั่งการประชุมอันยาวนานกว่าสองชั่วโมงจบลงเธอก็ปิดสมุดบันทึกแล้วลุกตามเจ้านายออกจากห้องประชุมไป

“ขอดูรายงานการประชุมหน่อย” เสียงทุ้มต่ำเอ่ยขึ้นทันทีที่ออกมา ยืนนอกห้องประชุม

แพรววณิชเลิกคิ้วขึ้นอย่างแปลกใจแต่ก็ส่งสมุดบันทึกของตัวเองให้เขาตามบัญชา

“มันยังไม่เรียบร้อยดีนะคะ เดี่ยวฟางจะสรุปให้อีกครั้งในตอนบ่ายค่ะ”

เขารับไปโดยไม่พูดอะไร แต่เปิดดูบันทึกรายงานการประชุมที่แสนเรียบร้อยของคนตัวเล็กอย่างทิ้งๆ พลังปรายหางตาแล้วหรีมองหญิงสาวราวกับกำลังค้นหาอะไรบางอย่าง แพรววณิชจึงขมวดคิ้วเมื่อเห็นอาการปฏิกิริยาเช่นนั้นของเขา

“เห็นนั่งยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ตลอดเวลา นึกว่าไม่ได้จดอะไรเสียอีก”

สาวน้อยค่อยๆ คลี่ยิ้มเมื่อเข้าใจการกระทำของเขา “งานเครียดก็ไม่จำเป็นต้องทำหน้าบึ้งนี่คะ”

“งั้นหรือ”

“คุณฐานัสเองก็เถอะคะ อย่าทำหน้าที่เครียดมาก ยิ้มบ้างก็ได้”

เป็นลีสันให้คนรอบข้าง”

“ไม่มีเหตุผลให้ต้องยิ้ม” เขากล่าวเสียงเรียบก่อนคืนสมุดให้เธอ

“การยิ้มต้องมีเหตุผลด้วยหรือคะ” เธอเลิกคิ้วถาม แต่ชายหนุ่มไม่ตอบกลับเดินหนีไปเสียดื้อๆ ร่างบางจึงได้แต่มองตามอย่างฉงน ครั้นจะเดินตามไปโทรศัพท์มือถือที่ซุกอยู่ในกระเป๋าเสื้อสูทสีฟ้าเข้ารูปก็ลั่นจนสะดุ้ง หญิงสาวรีบล้วงมันออกมาจับสาย

“สวัสดีค่ะ”

“คุณฟางข้าวใช้ไหมครับ ผมมาส่งอาหารที่คุณสั่งไว้เมื่อเช้าครับ ไม่ทราบให้ไปส่งที่ชั้นไหน”

“เดี๋ยวฟางลงไปรับข้างล่างก็ได้ค่ะ รอลักครุ่นนะคะ”

เสียงใส่บอกกับคนปลายสายก่อนจะกดวางแล้วเดินฉับๆ ไปที่ลิฟต์ กดชั้นล่างสุดเพื่อไปรับอาหารที่เธอโทร.สั่งจากทางร้านเอาไว้ตั้งแต่เช้า เมื่อเคลียร์ค่าใช้จ่ายเสร็จเรียบร้อยก็รีบขึ้นไปที่ครัวเล็กๆ บนชั้นสูงสุด จัดการเทอาหารใส่จานพร้อมกับเตรียมจานเปล่าและช้อนไปเพื่อตัวเองเสร็จสรรพ เผื่อว่าใครบางคนต้องการเพื่อนร่วมโต๊ะอาหารอย่างเมื่อวาน เธอจะได้ไม่ต้องวิ่งออกมาหาอุปกรณ์ให้เสียเวลา

หญิงสาวยกข้อมือดูเวลา ตอนนี้ใกล้พักกลางวันแล้ว ยกอาหารเข้าไปเลยคงไม่เป็นไร คนตัวเล็กคิดอย่างครีမ်อกครีမ်ใจก่อนจะเดินตรงไปยังห้องทำงานของเจ้านาย แต่แล้วรองเท้าคัทชูสีดำเรียบร้อยก็หยุดชะงักอยู่บริเวณหน้าห้องเมื่อเห็นว่าคนที่เธอตั้งใจเตรียมมือกลางวันไว้ให้กำลังยืนคุยอะไรบางอย่างกับเลขาฯ หน้าห้องทั้งสองคน และภาพนั้นจะไม่ใช่เรื่องผิดแผกเลยถ้าข้างกายเขาไม่มีสาวสวยคนหนึ่ง ที่คั่นหน้าคั่นตาเป็นอย่างดีกำลังยืนเกาะแขนเจ้าของบริษัทอย่างสนิทสนม

“แพรววนิตมาพอดีเลย...เดี๋ยวฉันจะออกไปทานข้าวข้างนอก

กับคุณช่อแก้ว อาจจะทำมาช้าหน่อย มีอะไรด่วนก็โทร.เข้ามาได้เลย” เขาแสดงความไว้หน้านั้นก็เดินเคียงคู่ออกไปกับดาราสาวคนสวยโดยไม่แม้แต่จะเหลือบแลอาหารที่เธอเตรียมมา

หญิงสาวก้มลงมองอาหารที่กำลังจะเป็นหมั้นอย่างงงๆ เธอเป็นเลขาฯ ที่ทำงานใกล้ชิดเจ้านายแท้ๆ แต่กลับไม่รู้เลยว่าเขามีนัดกับคู่ควมที่มีดีกรีเป็นถึงดาราสื่อดังของประเทศ จุ๊นส์มีข่าวคงอยู่กับช่อแก้ว ดารินทิพย์อยู่พักหนึ่งก่อนข่าวนั้นจะซาๆ ไป จนสาวน้อยคิดว่าทั้งคู่คงเลิกกันแล้ว ไม่คิดเลยว่าทั้งคู่จะยังคงกันอยู่...บางทีคนนี้อาจจะเป็นตัวจริงของชายหนุ่มก็ได้

“ไม่ต้องทำหน้าที่เศรษฐีขนาดนั้นครับฟาง เจ้านายเราแค่ไปเด็ด หีๆ ส่วนอาหารนั้นเดี๋ยวพี่จัดการเอง”

“ฟางก็กังวลว่าจะต้องทิ้งอาหารพวกนี้ซะอีก” หญิงสาวยิ้มกลบเกลื่อนความรู้สึกบางอย่างที่กำลังเกิดขึ้นภายในอก โชคดีที่ไม่มีใครตั้งใจสงสัยว่าแววตาเศร้าๆ ของเธอมันเกิดจากสาเหตุอะไร

“ไม่ต้องห่วงครับ ดีเลย์พี่จะได้ไม่ต้องเสียเงินซื้อ แต่ฟางไม่ได้ลืมนัดเราใช่ไหมครับ” กองกลางมองคนตัวเล็กพลางยิ้มกริ่ม

แพรววนิตเล็กก็อย่างฉงน เธอมีนัดอะไรกับคนตรงหน้าตอนไหนกัน พลันคนเตือนความจำก็แก้งทำหน้าบึ้งเมื่อหญิงสาวทำท่าจะลืมนัดที่พูดกับเขาไว้เมื่อวาน

“ทำหน้างออย่างนี้อ่าบอกนะครับว่าลืมนัดทานข้าวเที่ยงกับพี่”

สาวน้อยทำหน้านึกก่อนจะเบิกตากว้างขึ้นเมื่อคิดออกว่าเมื่อวานกองกลางเอ่ยชวนเธอรับประทานมื้อกลางวันด้วยกัน และหญิงสาวก็รับปากเขาไปแล้วเรียบร้อย คนตัวเล็กยิ้มเหยงก่อนจะสารภาพตามตรง

“ขอโทษที่ค่ะพี่กอง ฟางลืมนัดเลยค่ะ...จึ้นเรามาจัดการอาหารพวกนี้กันดีกว่าค่ะ...พี่เมธด้วยนะค่ะ เดี่ยวฟางไปเตรียมจานมาเพื่อ” ว่าแล้วคนยิ้มง่ายก็ยิ้มให้สองหนุ่มจนตาปิด ก่อนจะเดินกลับเข้าไปใน

ครัว โดยมีร่างสูงใหญ่ของเลขาฯ รุ่งพีเดินตามเข้าไปด้วย

ภายในครัวมีโต๊ะอาหารเล็กๆ สำหรับเลขาฯ อยู่ ทั้งสามคนจึงล้อมวงรับประทานอาหารกันตรงนั้นและเริ่มคุยกันอย่างออกรส แพรววินตี้มและหัวเราะออกมาเป็นครั้งคราว แต่ข้างในกลับรู้สึกหิวๆ ซอบกล... เธอเห็นภาพฐานัสควงกับดารานางแบบผ่านข่าวบันเทิงเป็นประจำ มันจินตนาการคิดว่าไม่รู้สักอะไรเสียอีก แต่พอได้มาเห็นภาพนั้นต่อหน้า สัมผัสบรรยากาศจริง ความรู้สึกหน่วงๆ ในอกที่ยกไม่ออกเช่นนี้คืออะไรกัน...

รอยยิ้มของแพรววินตกลืนหายไปกับเข็มนาฬิกา หญิงสาวเพียรมองแล้วมองเล่าตั้งแต่ป้ายโมงจนกระทั่งป้ายสาม แต่ประตูห้องกลับไม่มีวีแวนว่าจะมีคนผลัดเข้ามา ยิ่งนานหัวใจก็ยิ่งเต้นแรงและรู้สึกหิวๆ เหมือนยืนอยู่บนหน้าผา ร่างของเธอพร้อมจะดิ่งลงมาทุกเมื่อ... ทั้งที่เธอไม่เคยคิดครอบครองแท้ๆ แต่กลับรู้สึกไม่ดีเอาเสียเลย ทว่าขณะที่ดวงตากลมโตกำลังมีแววเศร้า ประตูที่ปิดสนิทก็ถูกผลัดเข้ามาพร้อมกับร่างสูงใหญ่ของคนที่เธอรอคอย

“กลับมาแล้วหรือคะ” หญิงสาวโพล่งขึ้นอย่างลึมตัวก่อนจะรีบส่งยิ้มกลบเกลื่อนเมื่อรู้ว่าเธอกำลังทำตัวเหมือนภรรยาที่รอสามีกลับบ้านไม่มีผิด แต่การจะหยุดการกระทำที่ถูกต้องได้ล้านี้ก็ลังการช่างยากเต็มทน คนตัวเล็กยังเปลือยหลุดปากถามคำถามที่ไม่สมควรอย่างต่อเนื่อง

“อาหารอร่อยไหมคะ”

“อืม” เขาตอบสั้นๆ ก่อนจะนั่งลงและเปิดคอมพิวเตอร์ทำงานอย่างไม่ให้เสียเวลา

สาวน้อยพยักหน้าเจื่อนๆ เขาก็ตอบเธอแล้วแต่เหมือนหญิงสาวยังไม่พอใจในคำตอบอันแสนสั้น ทว่าเธอไม่มีสิทธิ์รบกวนยเรื่องส่วนตัว

ของเขาสักนิด คิดแล้วแพรววนิตก็ได้แต่ปลงแล้วก้มหน้าทำงานของตัวเองอย่างเงียบๆ

“เรื่องตัวเครื่องบินไปหาตึกใหญ่เรียบริ้อยหรือยัง” เสียงทุ้มต่ำดังขึ้นในนาทีถัดมา ใบหน้าอ่อนเยาว์จึงเงยขึ้นสบสายตาคู่คมที่ฉายแววเย็นชาอยู่เป็นนิจ

“เรียบริ้อยแล้วค่ะ...แต่ความจริงคุณฐานส์ไม่ต้องทำขนาดนี้ก็ได้อ่ะ ฟางอธิบายให้ท่านเข้าใจได้”

“ถ้าเธอทำได้คงทำไปตั้งแต่แรกแล้ว”

หญิงสาวก้มหน้าลงเมื่อเขาพูดถูกทุกอย่าง

“รายงานการประชุมเสร็จเรียบริ้อยหรือยัง”

“ฟางวางไว้บนโต๊ะของคุณแล้วค่ะ”

“เมื่อกลางวันซื้ออะไรมา”

“ซื้อ...” คนถูกถามหยุดชะงักเมื่อคำถามเริ่มไม่เกี่ยวกับเรื่องงาน พลันหัวใจที่แห้งแล้งก็เหมือนได้รับน้ำทิพย์อีกครั้ง “ฟางสั่งกับข้าวสองสามอย่างจากร้านเดิมค่ะ...มียำถั่วพู ปลากระพงทอดน้ำปลากับแกงส้มใต้”

ฟังแล้วเขาก็เงียบไป แพรววนิตจึงคิดว่าชายหนุ่มคงจะจบบทสนทนาลงแล้ว แต่เปล่าเลย อยู่ๆ เสียงเรียบนิ่งก็ดังขึ้นอย่างไม่ม่มีมีขลุ่ย

“เมนูพวกนี้ไปบ้านเธอจะได้ทานไหม”

“คะ...เอ่อ...ได้ทานสิคะ แม่ฟางทำอร่อยมากนะคะ โดยเฉพาะแกงส้ม บอกเลยว่าทานแล้วจะคิดถึงรสมือแม่” พูดจบก็ยิ้มจนตาหยี

ฐานส์พยักหน้าเบาๆ ก่อนจะหันไปทำงานต่อ ส่วนสาวน้อยที่ก่อนหน้านั้นหน้าเหี่ยวเป็นผักเฉาแดดก็กลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้ง ครีมนอกครีมนิใจจนแอบออกมาโทรศัพท์หาผู้เป็นแม่ในห้องน้ำ

“แม่คะ...ฟรุ้งนี้แม่ทำแกงส้มให้ฟางหน่อยได้ไหม อ้อ...เอายำถั่วพู

กับปลากะพงทอดน้ำปลาด้วยนะคะ เอ...บ้านเรามีอะไรอร่อยอีกนะ”

“จะกินกันก็คนล่ะลูก ลังมาสามอย่างก็เหลือเฟือแล้วมั้ง” มารดาพูดตัก

“ฟางอยากทำให้เจ้านายประทับใจค่ะ คุณฐานัสชอบทานอาหารไทยมาก อาหารใต้เขาก็ชอบ แต่ไม่ต้องรสรจัดมากนะคะเดี๋ยวทานลำบาก”

“ใช่เจ้านายเน่ใช่ใหม่ฟาง ทำไมใส่ใจกันขนาดนี้ ผิดปกตินะเรา”

“เจ้านายจริงๆ ค่ะ...” หญิงสาวหน้าแดงเมื่อมารดาทำท่าจะจับใต้ลูกสาวได้ “ฟางแค่อยากต้อนรับเขาให้ดีในฐานะเจ้าบ้านเท่านั้นเอง”

“งั้นก็แล้วไป นึกว่าเอาใจเขาหวังผล ระวังพ่อเราจะแพ่นกบาลยุบ”

“โธ...แม่ก็ช่วยพูดให้พ่อเข้าใจด้วยนะคะ ฟางสัญญาแล้วไงว่าจะไม่มีความรักตราบใดที่พ่อไม่อนุมัติ”

หญิงสาวบอกเสียงอ้อนๆ สัญญาดังกล่าวแพรววณิतीให้ไว้กับบิดาเมื่อครั้งขออนุญาตท่านเข้ามาเรียนในกรุงเทพฯ และเธอก็เก็บอาการได้อย่างดีเยี่ยมจนไม่มีใครจับได้มาก่อนว่าแท้จริงแล้วหญิงสาวมีคนที่แอบชอบอยู่ และคนคนนั้นก็คือเจ้านายมาดขริมของเธอนั่นเอง

“แล้วเรื่องมันไปยังไงมายังไงลูก ได้ยินว่าเราเข้าไปพักอยู่กับเขาหรือ”

“เอาไว้ฟางจะไปอธิบายที่บ้านที่เดียววะคะ เรื่องมันยาวมากจริงๆ”

“พ่อเราเขาเซ็ดปีนรอกแล้ว ถ้าเจ้านายลูกไม่เข้าใจแม่ก็ช่วยอะไรไม่ได้นะ”

“โธ...แม่คะ เขาไว้ใจได้เชื่อฟางเถอะ”

“ยังไงเขาก็เป็นคนอื่น มันจะไว้ใจได้ขนาดไหนกันเชียวะ เราก็ไม่ใช่คนซื่อซี้ซื่อเหว่ แต่งองค์ทรงเครื่องดีๆ ก็พอไปวัดไปวาได้อยู่...อย่า

ไว้ใจทางอ่ยวาวังใจคนให้มันมากหนักนะฟาง เป็นสาวเป็นนางหัดระวังเนื้อ
ระวังตัว”

“คนระดับนั้นเขาไม่มาสนใจฟางหรอกคะแม่...อีกอย่างเขามีแฟน
อยู่แล้ว” ดวงตากลมโตอ่อนแสงลงเมื่อนึกถึงหญิงสาวที่เขาควงอยู่
เธอเทียบไม่ติดเลยด้วยซ้ำ

“เอาเถอะ...ถ้าฟางมันใจแม่ก็เชื่อลูก”

การสนทนาของสองแม่ลูกจบลงเพียงเท่านั้นก่อนที่แพรววนิต
จะกลับเข้าไปทำงาน

เป็นครั้งแรกที่ฐานัสเดินทางโดยไร้ซึ่งเงาบอดีการ์ดข้างกาย
มีเพียงผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่แต่งตัวสบายๆ ใส่เสื้อยืดกางเกงยีนส์กับ
รองเท้าผ้าใบสีชมพู สะพายกระเป๋าเป้ด้านหลังใบเดียวเหมือนเด็ก
มัธยมปลายกำลังจะขึ้นรถทัวร์ไปทัศนศึกษาต่างจังหวัดไม่มีผิด และ
เขาก็ไม่ได้แตกต่างจากเธอเท่าไรเพราะแพรววนิตเป็นคนจัดเตรียม
กระเป๋าและชุดลาลองให้เขาใส่เมื่อเช้า

“หลังจากนี้ไปยังไงต่อ” เขาเอ่ยถามเมื่อเดินออกมาจากประตู
ผู้โดยสารขาเข้า

“พ่อจะมารับคะ...นั่นไงคะพ่อ” มือเล็กๆ ไปยังร่างสันหัดของ
ชายวัยกลางคนที่ยืนตีหน้ายักษ์รออยู่ด้านหน้า เธอหันมามายิ้มและ
พยักหน้าเชิญชวนชายหนุ่มให้เดินเข้าไปหาบิดา ก่อนที่ร่างบางจะเป็น
ฝ่ายเดินนำ

“พ่อ...” สาวน้อยโผล่เข้ากอดผู้เป็นพ่อ ทั้งสองกอดกันแล้วโยกตัว
ไปมาอย่างดีใจ บ่งบอกถึงความสนิทสนมในครอบครัว ฐานัสยืนมอง
ภาพตรงหน้าหนึ่ง เมื่อร่างบางผละออกมาเธอก็จึงมือบิดาเข้ามาหาเขา

“คุณฐานัสคะ นี่พ่อของฟางคะ...พ่อคะ นี่คุณฐานัสเจ้านายของ
ฟางคะ”

“สวัสดิ์ครับ” นักธุรกิจหนุ่มยกมือขึ้นไหว้คนอายุมากกว่าตามธรรมเนียม นายธรรมก็รับไหว้ตามมารยาทเช่นกัน ชายวัยกลางคนไม่ได้ทักทายตอบกลับคนหนุ่มกว่า แต่หันมาลูบผมลูกสาวและยิ้เล่นอย่างมั่นใจขี้นก่อนจะถามสารทุกข์สุกดิบ

“เป็นยังไงบ้างยายหนู ผอมลงหรือเปล่าเนี่ยลูก วันนี้พ่อเก็บสะตอจากไร่มาทำสะตอผัดกุ้งให้เราด้วยนะ”

“ขอบคุณค่ะพ่อ ฟางว่าเรารีบกลับกันดีกว่านะคะ เดี่ยวอีกสักพัก ฟางว่าจะพาเจ้านายไปเดินเล่นริมหาดด้วยค่ะ”

ชายวัยกลางคนตัวต้วเตี้ยขึ้นมามองเจ้านายของลูกสาวอย่างสำรวจคร่าวๆ ก่อนจะพาทั้งสองคนที่เพิ่งลงจากเครื่องบินเดินไปยังลานจอดรถ แต่เมื่อไปถึงแพรววณิชก็โผล่ออกมาอย่างตกใจเมื่อเห็นยานพาหนะที่บิดาขับมารับเธอกับเจ้านาย

“พ่อ...ทำไมเอากะระบะมารับคะ แล้วคุณฐานัสจะนั่งยังไง” หญิงสาวหันไปมองหน้าเจ้านายหนุ่มอย่างขอลุแก่โทษ แต่ร่างสูงใหญ่กลับวางสีหน้าเรียบเฉยแม้จะเห็นแล้วว่ารถที่ชายวัยกลางคนขับมารับตนเป็นรถกระบะตอนเดียว

“พอติดรถเก่งที่บ้านมันนี่อกพ่อเลยเอาไอ้แก่คันนี้มารับแทน...นั่งข้างหลังได้ไหมล่ะคุณ” ธรรมหันไปถามคนตัวสูง

“ได้ยังไงล่ะพ่อ...ให้เจ้านายฟางนั่งหลังกระบะมีหวังกันคงได้ระบบกันพอดี...เดี๋ยวฟางนั่งเองค่ะ คุณฐานัสนั่งข้างหน้ากับพ่อก็แล้วกันนะคะ” หญิงสาวรีบบอกเพราะเกรงใจเจ้านาย ครั้นบิดาทำท่าจะขึ้นเธอก็หันไปมองหน้าท่านอย่างอนๆ อย่าคิดว่าเธอดูไม่ออกว่าท่านจงใจแกล้งเจ้านายของเธอ คนหวงลูกสาวเป็นแบบนี้เสียทุกทีที่มีหนุ่มมาที่บ้าน ไม่ว่าจะมาในฐานะเพื่อนหรือแม้แต่เจ้านายก็โดนเล่นงานกันถ้วนหน้า อย่างนี้ไงล่ะเธอถึงไม่อยากบอกเรื่องย้ายเข้าไปอยู่ในเพนต์เฮาส์ของฐานัสให้บิดารู้

“ไม่เป็นไรหรอก เธอนั่งกับพ่อเถอะ ฉันนั่งได้” ฐานัสต์ดบทเสียงเรียบก่อนจะเหวี่ยงกระเป๋าเสื้อผ้าใบเล็กของตัวเองขึ้นไปก่อน แล้วกระโดดขึ้นไปนั่งหลังรถอย่างตัดปัญหา

“ฟางรู้ทันนะคะว่าพ่อตั้งใจแกล้งเขา... เพราะนั่นฟางจะนั่งข้างหลังค่ะ” หญิงสาวกระซิบกับบิดาอย่างงอนๆ ก่อนจะเหวี่ยงกระเป๋าแล้วปีนขึ้นไปนั่งหลังกระบะกับชายหนุ่มเป็นการตัดบทเช่นกัน

“เฮ้อ...ให้มันได้อย่างนี้สิ!” ธรรมสภเบาๆ อย่างหัวเสีย แต่ก็ยอมเป็นคนขับรถให้ลูกสาวกับเจ้านายของเธอ นั่งกลับเข้าไร่แต่โดยดี

บรรยากาศยามเช้ามีลมพัดแรงเป็นระลอกคล้ายคลื่นลมในทะเล กลิ่นเค็มที่ลอยมากับอากาศทำให้คนที่ไม่ได้กลับบ้านเกิดหลายเดือน สูดกลิ่นเข้าเต็มปอดอย่างแสนคิดถึง สายตาคมมองคนตัวเล็กที่ผมปลิวไสวต้องลมจนไม่เป็นทรง แต่รอยยิ้มสดใสไร้พิษภัยกลับทำให้ชายหนุ่มมองเพลินจนถอนสายตาไม่ได้

“ฟางขอโทษแทนพ่อด้วยนะคะ... ท่านค่อนข้างจะห่วงลูกสาวเวลามีหนุ่มๆ มาบ้านจะเป็นแบบนี้ประจำเลย” หญิงสาวพูดแข่งกับเสียงลมและเสียงเครื่องยนต์ แต่โชคดีว่าบิดาของเธอไม่ได้ขับรถเร็ว จึงไม่ต้องตะเบ็งเสียงมากนัก

“ไม่เป็นไร...สนุกดี”

“หืม...” หญิงสาวเลิกคิ้วอย่างประหลาดใจ เพื่อนเรียนทั้งวัยมัธยมและมหาวิทยาลัยของเธอต่างเข็ดขยาดความหวังลูกสาวของบิดา แต่คนตรงหน้ากลับบอกว่าสนุกดีอย่างนั้นหรือ

“สนุกยังไงคะ” หญิงสาวถามต่อ

“ปกติไม่ค่อยมีเรื่องอะไรแบบนี้เท่าไร มันก็ดูสนุกไปอีกแบบไม่ใช่หรือ”

“ถ้าคุณสนุกฟางก็เบาใจค่ะ กลัวแต่จะขยาดพ่อเหมือนเพื่อนๆ ที่มาเที่ยวบ้านแล้วโดนพ่อแกล้ง”

“พ่อเธอจะรักเธอมาก”

“หึๆ พ่อคนไหนก็รักลูกทั้งนั้นละคะ” หญิงสาวพูดกั๊กหัวเราะ ก่อนจะยกมือขึ้นโอดล้มแล้วหลับตาซึ่มซึบบรรยากาศดีๆ ยามเช้า...นั่งหลังกระบะกับชายผู้เป็นเจ้าของหัวใจก็มีความสุขไปอีกแบบ ครั้นเธอลืมตาตื่นมาแล้วหันไปมองคนข้างๆ กลับพบว่าเขากำลังทำเลียนแบบเธออยู่ สีหน้าเรียบเฉยดูผ่อนคลายและแตกต่างจากยามปกติ แพรรวนิตคลี้อยมออกมาอย่างยินดีก่อนจะหลับตาลงอีกครั้ง แต่หนึ่งอยู่สักพักหนึ่งก็ต้องเบิกตาขึ้นอย่างตกใจ เมื่อรถที่ขับไปดีๆ เกิดเสียหลักกะทันหัน

“ว้าย!” หญิงสาวร้องเสียงหลงเมื่อรถเหวี่ยงลำตัวเธอให้ไหลไปซิดกายแกร่ง ครั้นเงยหน้าขึ้นมองคนข้างๆ ก็ถึงกับทำอะไรไม่ถูกเมื่อได้สบสายตาคู่คมที่กำลังมองเธออยู่ก่อนแล้ว

“เป็นอะไรไหม”

“ไม่ค่ะ” หญิงสาวตอบพลางขยับตัวออก หัวใจเต้นแรงดังกลองเพล ครูหนึ่งรถก็จอดสนิท คนขับรถเปิดประตูลงมาถามลูกสาวด้วยความเป็นห่วง

“เป็นอะไรไหมยายหนู เมื่อกี้แมวมันวิ่งตัดหน้ารถกะทันหันพ่อเลยหักหลบ... โชคดีนะที่ขับไม่เร็ว ถ้ามาเร็วกว่านี้อีกหน่อยพลิกคว่ำแน่ๆ”

“ไม่เป็นไรค่ะพ่อ”

“ไม่เป็นอะไรก็ดีแล้ว พ่อจะขับให้ระวังขึ้นก็แล้วกัน” พูดจบธรรมาก็กลับเข้าไปในรถแล้วขับต่อ

ดวงตากลมโตมองคนข้างๆ ก่อนจะยิ้มให้เขาอย่างอายๆ รู้สึกว่าการพาคนตัวโตมาบ้านครั้งนี้มีแต่อุปสรรค เธอไม่น่าบอกเขาเลยว่าปิดบังเรื่องงานกับครอบครัว ไม่อย่างนั้นชายหนุ่มคงไม่ต้องมาลำบากอย่างนี้

รถกระบะคันกลางเก่ากลางใหม่แล่นเข้าไปในสวนผลไม้ที่
สองข้างทางเต็มไปด้วยต้นไม้ที่กำลังออกลูกดก คนงานกำลังเก็บผลไม้
กันอย่างขะมักเขม้น

“ปลุกก็อย่าง” เขาถามอย่างสนใจ แพรววนิตจึงทำหน้าที่เจ้าบ้าน
ที่ดีแนะนำสวนผลไม้ของบิดาไปในตัว

“หลายอย่างค่ะ มีทั้งทุเรียน มังคุด ทุเรียน สะตอก็มีค่ะ สวนเรา
เป็นสวนอินทรีรี่ ปลอดภัยทุกอย่าง ทำกันแบบพอเพียงค่ะ สามารถ
เดินไปเด็ดทานได้ทุกต้น เพราะเมื่อก่อนไม่ได้ตั้งใจปลูกขาย พ่อเขา
ชอบทำสวนก็ปลูกไปเรื่อยอย่างละไม้ก็ต้น แต่ไปๆ มาๆ มันเหลือกิน
เลยต้องทำขายจริงจังขึ้น”

เขาพยักหน้าเบาๆ พลังมองสำรวจไว้ ไม่นานรถกระบะก็แล่น
เข้าไปจอดใต้ร่มไม้ใหญ่ใกล้บ้านสองชั้นหลังเล็กที่ทำจากไม้สักทั้งหลัง
ประตูรถเปิดออกพร้อมกับหญิงวัยกลางคนรูปร่างค่อนข้างเล็กแต่หน้า
คล้ายคนขี้ๆ เขาราวกับถอดแบบกำลังเดินตรงมาหาทุกคน ฐานัส
กระโดดลงจากรถก่อนยกมือไหว้หญิงอาวุโสกว่า

“ไหว้พระเถอะค่ะ นี่คงเป็นเจ้านายของฟางใช่ไหมคะ”

“ครับ”

“แม่เตรียมอาหารเข้าเอาไว้ให้แล้ว เข้าไปทานกันเถอะค่ะ เดี่ยว
เย็นซี้ดแล้วจะไม่อร่อย”

“แม่จ๋า...คิดถึงจังเลย” ร่างเล็กโผล่เข้ากอดมารดาแล้วหอมแก้ม
ที่มีรอยเหี่ยวย่นเล็กน้อยทั้งซ้ายและขวาแสดงความคิดเห็น

“อ่อนแก่งเหลือเกินแม่คุณ ไปๆ เข้าไปในบ้านกัน แม่เตรียม
ของโปรดของเราไว้เยอะเยอะเลย”

“ขอบคุณค่ะ” หญิงสาวกอดมารดาเดินเข้าบ้านแต่ก็ไม่วายหันมา
ยิ้มจนตาหยีให้เจ้านาย แววตาของเธอเหมือนมีความสุขเสียเต็มประดา
ทั้งที่ฐานัสไม่เห็นว่าจะมีอะไรพิเศษ...

‘อะไรทำให้ผู้หญิงคนนี้มีรอยยิ้มบนใบหน้าตลอดเวลา’

เขาตั้งคำถามกับตัวเองก่อนที่คำตอบจะชัดเจนขึ้นเมื่อได้ร่วมโต๊ะอาหารกับคนบ้านนี้

“กินเยอะๆ นะลูก ผอมมากเลยรู้ไหม” พูดไปก็ตักอาหารใส่จานให้ลูกสาว และไม่ใช่แค่มารดาเท่านั้นที่คอยดูแลเอาใจใส่ทุกคนในบ้าน หากแต่เป็นทุกคนที่ต่างดูแลเอาใจใส่กัน

“แม่อีกินเยอะๆ นะคะ ผอมไม่ต่างจากฟางเลยดูละ” หญิงสาวยิ้มละมุนพลงตักอาหารให้มารดาบ้าง จากนั้นก็หันไปดูแลบิดาและเลยมมาถึงเขา

“อาหารถูกปากไหมคะ”

“อร่อย”

การกระทำยืนยันคำพูดได้เป็นอย่างดี เพราะข้าวในจานพร่องลงไปเกือบหมดจนต้องตักเพิ่ม หลังจากนั้นบรรยากาศบนโต๊ะอาหารก็เต็มไปด้วยความครึกครื้นระคนอบอุ่น แม้จะมีสายตajibผิตจากผู้นำของบ้านอย่างธรรมชาติจบบตามองตลอดแต่ก็ไม่ถือน่ารำคาญ เพราะมันดีกว่าบ้านที่เต็มไปด้วยบริวารแต่หาบรรยากาศเช่นนี้ได้ยากยิ่ง

“เฮลละ...ถ้าอ้อมกันแล้วพ่อขอพูดเข้าเรื่องเลยก็แล้วกัน คดีแรก...ทำไมฟางไม่บอกพ่อตั้งแต่แรกว่าจะต้องย้ายเข้าไปอยู่ในบ้านของเจ้านาย” ธรรมชาติเอ่ยขึ้นเมื่อทุกคนบนโต๊ะอาหารรวบซ้อนกันหมดแล้ว ก่อนที่สายตาและน้ำเสีงดุดๆ จะส่งไปทางลูกสาวทำให้แพรววนิตหน้าหงอลงมาก

“ฟางกลัวพ่อไม่ให้ทำคะ...เลยไม่กล้าบอก”

“แล้วทำไมเราต้องอยากทำขนาดนั้น งานมีตั้งเยอะแยะมากมาย ผลการเรียนระดับเกียรตินิยมอย่างเราไปหาสมัครบริษัทใหญ่ๆ ได้อีกตั้งหลายที่”

เป็นคำถามที่หญิงสาวตอบยากที่สุด ยิ่งเห็นสายตาคมมองเธอเหมือนกำลังต้องการคำตอบเช่นกันยิ่งทำให้แพรววนิตลำบากใจ เธอ

จะบอกได้อย่างไรว่าอยากเข้าทำงานบริษัทนี้เพราะแอบชอบเจ้าของบริษัท มีหวังความลับแตกกันพอดี

“ฟาง...อยากท้าทายความสามารถและฝึกความอดทนค่ะ เหตุผลไม่มีอะไร มีเท่านั้นจริงๆ”

“เหตุผลก็พอเข้าใจได้ แต่ฟังไม่ค่อยขึ้น”

“พอ...” คนตัวเล็กกลมจนแก้มป่องเมื่อถูกบิตาู้ทัน ท่านมองตาดูก่อนจะหันไปสัมภาษณ์ฐานีสในฐานะผู้ว่าจ้างบ้าง

“แล้วคุณล่ะ คุณฐานีส...มีเหตุผลอะไรต้องให้ลูกสาวของผมเข้าไปพักในบ้านของคุณกันครับ ปกติผมไม่เห็นเคยได้ยินว่ามีใครเขาเอาเลขาฯ เข้าไปอยู่ในบ้านอย่างนี้มาก่อน”

“ภารกิจของผมในแต่ละวันค่อนข้างมากครับ ผมจำเป็นต้องมีเลขาฯ ส่วนตัวที่เป็นได้ทั้งเพื่อน ที่ปรึกษา และคนที่พร้อมให้ความช่วยเหลือผมได้ตลอดเวลา...ที่สำคัญ ผมต้องการคนที่สามารถไว้ใจได้อย่างฟางคอยร่วมงานเคียงบ่าเคียงไหล่กัน”

คนฟังหัวใจสั่นเมื่อชื่อเล่นของเธอหลุดออกจากปากเขาเป็นครั้งแรก และหญิงสาวไม่เคยรู้มาก่อนว่าคนตรงหน้าเชื่อใจเธอขนาดนี้ แต่แล้วหัวใจที่กำลังพองฟูก็ค่อยๆ แฝบลงราวกับมีคนเอาปลายเข็มมาจิ้มมันอย่างโหดเหี้ยม เมื่อเขาพูดประโยคถัดมา

“ผมขอรับรองด้วยเกียรติว่าถึงแม้เธอจะอาศัยร่วมชายคาเดียวกัน แต่ผมจะไม่มีวันล่วงเกินเธอเด็ดขาดเพราะผมไม่มีนิสัยชอบยุ่งเกี่ยวกับคนในปกครอง...และที่สำคัญ ผมเชื่อสายตาตัวเองว่ามองคนไม่ผิด และผมจะเอ็นดูเธอให้เหมือนเป็นน้องสาวแท้ๆ ของผม โปรดวางใจเถอะครับ”

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองแวตาทันทีแน่นอนจริงจังของคนพูดด้วยความรู้สึกเบาโหวง แต่เมื่อเขามองมาเธอลบยิ้มละมุนส่งไปให้ทั้งที่ความรู้สึกข้างในเหมือนมันกำลังถูกทำร้ายด้วยความบริสุทธิ์ใจของ

คนข้างๆ

“ถ้าคุณยืนยันอย่างนั้นผมก็จะลองเชื่อใจคุณดูสักครั้ง...หวังว่าคุณจะเป็นตุ๊กสาวของผมเหมือนน้องสาวจริงๆ อย่างที่พูด เพราะถ้าไม่ใช่แบบนี้ผมคงต้องขอยึดตัวตุ๊กสาวผมคืน”

“ผมขอยืนยันครับ”

